

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ STRÁŽCE

FRAGMENT

P
E
N
D
R
A
G
O
N

Kroniky Deštné divočiny – Dračí strážce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Robin Hobb
Kroniky Deštné divočiny – Dračí strážce
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ROBIN HOBB

KRONIKY DEŠTNÉ DIVOČINY

DRAČÍ STRÁŽCE

FRAGMENT

Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Copyright © 2010 by Robin Hobb
České vydání © Albatros Media, a.s., 2018
Translation © Jan Kozák, 2018
Illustration © Filip Štorch, 2018
Cover illustration (line) © Eva Kali / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-3931-2
ISBN e-knihy 978-80-253-4024-0 (1. zveřejnění)

*Věnuji památce Spota a Smokeyho,
Brownie-butt a Rainbowa, Rag-bag a Sinbada.
Nádherní holoubci, všichni do jednoho.*

2. den měsíce pluhu

6. rok vlády nejvznešenějšího a nejnádhernějšího satrapy Cosga

*Od Ereka, chovatele ptactva v Bingtownu, Detozimu,
chovateli ptactva v Trehaugu*

Dnes v noci k vám byli posláni čtyři ptáci nesoucí ve dvou částech naši dohodu s dračicí Tintaglií, aby byla schválena Radou Deštné divočiny. Kupec Devouchet, vůdce Rady bingtowských kupců, navrhl poslat kopie. Představují oficiální dohodu mezi kupci a dračicí. Máme pomáhat jejím hadům cestovat Deštnou řekou výměnou za její pomoc při obraně kupeckých měst a vodních cest před chalcedskými vetřelci.

Pošlete, prosím, co nejdříve ptáka, čímž potvrdíte přijetí této zprávy.

Detozi,

připojuji krátkou zprávu od sebe, napsanou ve velkém spěchu na velmi malém prostoru. Panuje tady velký chaos. Mé líhně shořely při požárech, které zakládají vetřelci, mnoho mých ptáků se zadusilo kouřem. Dnes večer posílám jako jednoho z poštovních holubů Křingslyho. Víš, že jsem ho vlastnoručně vychovával od holátka, když mu uhynuli rodiče.

Dohlédni prosím na to, ať je tam v bezpečí, a neposílaj ho zpět, dokud nebudeme vědět, že je vše v pořádku. Pokud Bingtown padne, dobře se o něj starej jako o vlastního. Modli se za nás tady. Opravdu nevím, zda Bingtown tuhle invazi přežije, drak nedrak.

Erek

PROLOG

Hadův konec

Doputovali tedy až takto daleko. Když ale byla teď tady, léta cestování se jí v mysli už vytrácela a ustupovala zoufalým potřebám, které vystávaly nyní, v přítomnosti. Sisarqua rozevřela čelisti a sklonila krk. Pro mořského hada bylo těžké soustředit myšlenky. Už tomu bylo mnoho let, kdy se naposledy ocitla zcela mimo vodu. Suchou zem necítila pod svým tělem od doby, co se na ostrově Jiných vylíhla. Nyní se nacházela velmi daleko od horkého, vyprahlého písku a léčivých vod Jiného ostrova. Do téhle hustě zalesněné země za studenou řekou přicházela zima. Bahnitý břeh pod jejím stočeným ocasem byl tvrdý a drsný. Vzduch příliš studil a hadí žábry velice rychle osychaly. Ona s tím však nemohla dělat nic jiného, než pracovat ještě hbitěji. Zabořila čelisti do té spousty před sebou a vzápětí se vynořila s tlamou plnou stříbrně žíhaného jílu a říční vody. Pak trhla svou velikou hlavou nazad a bahno spolkla. Bylo písčité, studené a podivně lahodné. Další sousto, další polknutí. A znovu.

Už ztratila pojem o tom, kolik těch ohromných doušek zrnité polévky musela požít, když vtom konečně ucítila spouštění prastarého reflexu.

Svaly v hrdle začaly pracovat a ona ucítila, jak jí naběhly jedové váčky. Kolem celého krku jí vyvstala dužnatá hříva a nabyla podoby jakéhosi chvějícího se krejzlíku. Had se zachvěl po celém těle, rozevřel doširoka čelisti a poté se vypjal a spustil dávivý reflex. Podařilo se. Teď Sisarqua čelisti sevřela, aby tekutinu zadržela, a pak ji vypustila pouze v podobě řídkého, ale silného proudu jílů, žluči a slin s přísadkou jedu. S námahou otočila hlavu a přivinula si ocas blíž k tělu. Výměšek vypadal jako stříbrná nit, ale tlustá a hutná. Zatímco pokrývala samu sebe mokřými vrstvami, kývala hlavou do stran.

Najednou uslyšela poblíž těžké kroky. Vzápětí ji překryl stín kráče-
jícího draka. Tintaglia se zastavila a promluvila na ni. „Dobře. Ano, to je správné. Pro začátek pořádná vrstva a bez děr. Tak je to správně.“

Sisarqua nemohla na modrostříbrnou královnu, která ji tu právě chválila, ani pohlédnout. Tvorba schrány, která jí během zbývajících zimních měsíců poslouží jako přístřešek, zaměstnávala veškerou její pozornost. Soustředila se jen na ni a přitom byla strašlivě vyčerpaná. Potřebovala spánek. Přímou po něm prahla, jenomže zároveň věděla, že kdyby nyní usnula, už by se nikdy v žádné podobě neprobudila. *Dodělám to, myslala si. Dokončím to a pak si odpočinu.*

Všude kolem ní po celém říčním břehu pracovali jiní hadi na stejném úkonu jako ona; různě úspěšně. Mezi nimi se pachtili lidé. Někteří nosili z řeky džbery s vodou, jiní dobývali z blízkého břehu kusy stříbrného jílu a nakládali je na vozy. Mladíci vláčeli vozy k narychlo zhotovené ohradě z klád. Vodu s jílem vyklápěli do ohromného koryta. Zde pak další dělníci lopatami a pádly rozbíjeli hroudy hlíny a míchali ji s vodou na kyprou kaši. A právě tuhle břečku pojídala Sisarqua – tvořila totiž hlavní ingredienci pro stavbu její schrány. Další, druhotné složky, však byly stejně nezbytné. Hadí tělo dodalo jedy, díky nimž se ponoří do spánku těsně na hranici smrti. Sliny zase dodávaly vzpomín-

ky k uchování schrány. Nejen její hadí vzpomínky, ale i všechny vzpomínky celého jejího rodokmenu se kolem ní při její namáhavé práci navíjely.

Chyběly ale ty, které mohla obdržet od ostražitých draků pečujících o hady, kteří si tu stavěli své schrány. Sisarqua na základě vlastních vzpomínek alespoň věděla, že by mělo být přítomných nejméně dvacet draků, kteří by je povzbuzovali, žvýkali paměťový písek a jíl a přispívali k procesu vlastními vyvrhnutými slinami a historií. Ale oni tam nebyli a Sisarqua cítila příliš velkou únavu na to, aby přemítala nad tím, jak by ji takhle nepřítomnost mohla ovlivnit.

Když se přiblížila až k hrdlu schrány, zmáhalo už ji velké vyčerpání. Schrána musela být postavena tak, aby mohla Sisarqua nakonec vtáhnout hlavu dovnitř a otvor za sebou utěsnit. Pozvolna si vzpomínala, že u předchozích generací jim draci, kteří se starali o hady, pomáhali jejich schrány utěšňovat. Avšak Sisarqua věděla své – nemohla doufat v takovou pomoc. U ústí Hadí řeky se totiž shromáždilo jen sto dvacet devět hadů a započalo zoufalé stěhování proti proudu řeky na území, kde měli tvořit své zámotky. Jejich vůdce Maulkina vážně znepokojovalo, že jen málo z nich jsou samice – pouze necelá třetina. Každý rok, když se konala tvorba schránek, tam měly být stovky hadů, a navíc stejně tolik samic jako samců. Čekali přece tak dlouho v moři a pak putovali tak daleko v naději, že znovu vzkřísí svůj druh. Bylo tedy těžké pochopit, že je jich zřejmě příliš málo a že je moc pozdě.

A náročná pouť po řece snížila jejich počty ještě víc. Sisarqua netušila, kolik se jich na pláž, kde měli vyrábět své schrány, vlastně dostalo. Snad asi devadesát, myslela si. Avšak horší zprávou bylo to, že samic přežilo jen necelých dvacet. Všude kolem ní umírali další a další vyčerpání hadi. Zatímco o tom přemítala, slyšela Tintaglii, jak hovoří s nějakým dělníkem. „Je mrtvý. Přineste palice a rozbijte jeho schránu.

Zpracujte ji zpátky do paměťového jílu. Ať ostatní udrží živé vzpomínky jeho předků.“ Sisarqua Tintaglii neviděla, ale slyšela zvuky, když vytahovala mrtvého hada z nedokončeného zámotku. Cítila jeho maso a krev, zatímco dračice požírala mrtvolu. Z hladu a únavy dostávala křeče. Litovala, že se s Tintaglií nemůže o maso podělit, jenže na žrádlo bylo už stejně pozdě. Ve střevech měla jíl a ten musela nejdřív zpracovat.

A Tintaglia potravu potřebovala. Byla jediný drak, který zůstal naživu, aby je jako pastýř provedla celým procesem. Sisarqua netušila, kde Tintaglia bere sílu. Dračice létala celé dny bez odpočinku, aby je doprovodila proti proudu řeky, a po desetiletích proměny jim byla tak cizí. Nemohlo jí už zbývat mnoho sil. Tintaglia jim nemohla nabídnout o moc víc než povzbuzení. Co by asi tak jeden drak zmohl, když čelil potřebám tolika hadů?

Vtom jí myslí nakrátko zavanula dávná vzpomínka, jako zastřená připomínka nějakého snu. *To není pravda*, pomyslela si. *Nic z toho není pravda; nic z toho není tak, jak by mělo být.* Tohle je ta řeka, ale kde jsou rozlehlé louky a dubový les, jenž ji ohraničoval? Nyní řeku obklopoval bažinatý mokřinatý les, v němž bylo sotva vidět kousek pevné půdy. Pokud lidé před příchodem hadů neupevnili břeh téhle pláže kameny, rozvíří jej hadi tak, že z něj bude bahno. Pradávné hadí vzpomínky jí vyprávěly o rozlehlých prosluněných loukách a velkém jílovitém břehu poblíž města Elderlingů. Draci přece měli nadržpat kusy jílu a vířením z něj a vody nadělat řídkou kaši, měli schráný hadů nakonec utěsnit pečeti. A to všechno se mělo dít pod jasným letním sluncem, během teplých dní.

Sisarqua se unaveně otrásla a vzpomínka se vytratila. Byla jediný had, který se tu namáhavě snažil utkat schránu na ochranu před zimou v době, kdy bude její tělo procházet transformací. Jediný had, pro-

chladlý a znavený, jenž po věčném putování konečně dorazil domů. Sisarqua se rozpomínala na několik posledních měsíců.

Poslední úsek její cesty byl jednou nekonečnou bitvou s říčním proudem a kamenitými mělčinami. Do Maulkinovy spleti přišla jako nováček – a zmocnil se jí úžas. Skupina obvykle čítala nějakých dvacet až čtyřicet hadů. Avšak Maulkin nashromáždil všechny hady, které našel, a vedl je na sever. Tím bylo shánění potravy po cestě mnohem náročnější, ale on to takto pokládal za nezbytné. Sisarqua nikdy neviděla cestovat tolik hadů pohromadě v jedné spleti. Pravda, někteří degenerovali a stalo se z nich cosi jako zvířata, jiní byli napůl šílení zmatkem a strachem. Mysl mnohých zahalila zapomnětlivost. Nicméně zatímco následovali tohoto hada-proroka se třpytivými falešnými oky na bocích, skoro si vzpomněla na dávné putování. Všude kolem ní se soustředila odvaha a inteligence, jíž byli hadi připraveni k boji plní. Ta namáhavá cesta byla správná, správnější než cokoli, co se událo za velmi dlouhou dobu.

Přesto zažívala chvíle pochybností. Prastaré vzpomínky na řeku jí napovídaly, že vodní kanál, po němž pátrali, měl plynulý, hluboký proud a překypoval rybami. Dávné sny k ní mluvily o vlnících se kopcích a loukách ohraničených přístupnými lesy, které se hemžily lovnou zvěří pro vyhladovělé draky. Tahle řeka se sice taky vyznačovala hlubokým kanálem, po němž mohla i plout loď, avšak klikatila se do vnitrozemí skrz nebetyčný les, hustě prorostlý popínavými rostlinami a křovím. Tohle nemohla být cesta k jejich prastarým místům, kde se zavíjeli do kokonů. Maulkin však zarputile trval na tom, že to ona je.

Sisarqua pochybovala tak silně, že se málem obrátila zpátky. Tak tak že neuprchla z ledové řeky, plné mléčně bílé vody, a nevrátila se do teplejších oceánských vod na jihu. Jakmile však začala zůstávat pozadu nebo počala uhýbat z cesty, ostatní hadi za ní vyrazili a přitáhli ji zpátky k spleti. Musela jít s nimi.

Takže Maulkinovým vizím nedůvěřovala, ale autoritu Tintaglie nikdy nezpochybňovala. Modrostrříbrná dračice zkrátka uznala Maulkina jako jejich vůdce a pomáhala onomu podivnému plavidlu, které vedlo jeho zástup. Drak plul nad nimi, trubil, aby je povzbudil, a takto naváděl spleť hadů k severu a pak proti proudu téhle řeky. Plavalo se dobře až k městu dvounožců s názvem Trehaug. Unaveně, ale bez větších nesnází následovali loď plující v čele.

Za městem se řeka změnila. Vůdčí loď zde zastavila kvůli mělčinám za ním. Za Trehaugem se řeka rozšířila a roztříštila na několik přítoků. Narušovaly ji široké pásy šterku i písku, břehy zužovaly visící popínavé rostliny a do koryta sahalo plno kořenů. Bylo tu mělko, spousta mean-drů se zubatými kameny a další úsek zahlcovalo rákosí. Sisarqua se už zase chtěla vrátit zpátky, ale stejně jako ostatní hadi se i ona nechala zastrašit a popohnat drakem. Zamířili na horní tok řeky. Více než stovka jedinců jejího druhu včetně ní se potácela a zmítala v nedostačujícím žebříku z kládových hrazení, který tu lidé postavili, když se pokoušeli zajistit jim hlubší vodu pro průchod přes poslední, smrtící mělčiny.

Během této etapy mnoho hadů zemřelo. Drobná zranění, která by se v chladivé slané mořské vodě rychle zahojila, se v drsném říčním proudu proměnila v hnisající vředy. Po dlouhém vyhnanství u moře ztrácelo hodně velkých hadů odvalu a mysl jim ochabovala. Tolik věcí bylo špatně. Od doby, kdy se vylíhli, uplynulo přece už tolik let. Tuhle cestu měli podstoupit už před mnoha desetiletími jako mladí a zdraví hadi. Navíc měli proti proudu řeky cestovat v teplém létě, když se jejich těla leskla tukem. A místo toho se teď přesouvali v deštivé a bídné zimě, hubení, dobití, posetí vilejší – a taky staří, mnohem starší, než kdy kteří hadi byli předtím.

Jediný drak, co na ně dohlížel, byl ze schrány vylouplý teprve necelý rok. Tintaglia létala nahoře, přičemž se stříbrně zaleskla pokaždé,

když zimní slunce proniklo mračny a dotklo se jí. „Už to není daleko!“ volala stále na ně dolů. „Za žebříkem už vody znovu nabývají hloubku, tam budete zase moci volně plavat. Nezastavujte se.“

Někteří byli prostě na takovou cestu příliš ubití, unavení a hubení. Jeden veliký oranžový had zemřel zavěšený na ohradě z klád, jež tu ohraničovala vodu. Nedokázal se už vytáhnout dál. Sisarqua se ocitla blízko něho zrovna ve chvíli, kdy mu ohromná hlava ve tvaru klínu najednou klesla pod vodu. Netrpělivě čekala, až se had pohne dál. Vtom se ale jeho ostnatá hřívá z dužnatých pramínků napjala a vypustila poslední příval jedů. Byly slabé a mdlé. Takto pracovala poslední reflexní obrana těla, ale pro všechny hady v dosahu to představovalo jasný signál – had je mrtvý. Jeho pach a chuť ve vodě zvaly Sisarqu na hostinu.

Nezaváhala. Jako první se pustila do jeho těla. Naplnila si tlamu masem a polykala. Vzápětí urvala další kus; zbytek tlupy ještě ani nerozpoznal příležitost. Nečekaná obživa jí způsobila skoro stejnou závrť jako příval vzpomínek. Takto se její druh choval. Nenechával mrtvá těla ladem, naopak, bral si z nich výživu i vědění. Stejně jako si každý drak nesl uvnitř sebe vzpomínky na celou svou linii, i každý had si ponechával vzpomínky na ty, kdo zemřeli před ním. Nebo se to alespoň předpokládalo. Sisarqua i všichni ostatní hadi, kteří se nevesele valili bok po boku s ní, zůstali prostě v hadí podobě příliš dlouho. Vzpomínky pohasly a s nimi i inteligence. I z těch, co se teď snažili dokončit stěhování a chtěli se stát draky, zbývaly zvířecké stíny – ani zdaleka nebyli tím, čím by měli být. Jací draci se z nich stanou?

Sisarqua trhla hlavou s naježenou hřívou vpřed, aby urvala další pořádný kus masa z oranžového hada. V mozku jí vířily vzpomínky na bohatý rybolov a na noci strávené zpěvem se spleť pod oblohou jasnou jako drahokam. Tahle vzpomínka byla velice stará. Sisarqua měla za to, že uběhly desítky let od doby, kdy nějaká skupina hadů povstala

z Hojnosti do Nedostatku, aby pozvedli hlasy v chvalozpěvu na nebe poseté hvězdami nad jejich hlavami.

A potom se k ní nahrnuli ostatní. Syčeli a hrozivě na sebe zdvihali hřívy, jak se taky snažili dostat k hostině. Sisarqua utrhl poslední kus masa, načež se převalila právě přes tu ohradu, která oranžového zastavila. Polkla flák teplého masa celý. Cítila, jak jí příjemně roztáhl jícen. *Nebe*, pomyslela si a jako odpověď zaznamenala krátký vzruch nejasných dračích vzpomínek oranžového hada. *Nebe*, volně a rozlehlé jako moře. Brzy v něm opět popluje. Už to není daleko, slibovala přece Tintaglia.

Jenže jinak měří vzdálenost drak s křídly a jinak zase utýraný had, jenž se těžce hrne mělkou řekou. Toho odpoledne jílovité břehy ještě nespátřili. Najednou z ničeho nic přišla noc – krátký den skončil, sotva začal. Sisarqua musela další noc snášet studený vzduch, kterému kvůli mělké vodě nemohla uniknout. Voda proudící kolem málem ani nestačila na udržení jejích žáber ve vlhku. Bylo jí, jako by jí měla kůže na zádech prasknout, tak ji suchý chlad trápil. A potom, později zrána, když si slunce našlo cestu mezi zarostlé břehy, ukázalo se, že hadů, kteří putování nikdy nedokončí, bude víc. Zase měla štěstí, že se mohla nakrmit na jedné z mrtvol, než ji od ní ostatní členové spleti odehnali. Tintaglia opět kroužila nad nimi a volala na ně, že už není daleko do Cassaricku a k místu odpočinku. Tam nastane dlouhé, poklidné spočinutí a při něm proměna.

Den byl studený a Sisarqua měla kůži na zádech po dlouhé noci strávené nad vodou úplně suchou. Cítila, jak jí pokožka pod šupinami praská. Když se pak řeka prohloubila natolik, že se Sisarqua mohla ponořit a namočit si žábry, mléčně bílá voda ji na rozpraskané kůži štípala. Jako by ji ta kyselá voda požírala. Pokud se brzy nedostane na pláž, kde se budou zamotávat, nezvládne to.

Odpoledne bylo hrozivě krátké a bolestně dlouhé zároveň. V hlubších úsecích, kde mohla Sisarqua plavat, ji voda bodala do porušené kůže, ale bylo to lepší než místa, kde se plazila po břiše jako had a bojovala o úchop na kluzkých kamenech říčního dna. Všude kolem ní se kroutili, svíjeli a napínali další obrovští mořští hadi ve snaze postoupit dál proti proudu řeky.

Když konečně dorazila na místo, nepoznala ho. Slunce už se sklánělo za vysokou hradbu stromů na jednom břehu řeky. Tvorové, kteří nebyli Elderlingové, zažehli pochodně a zapíchali je do velkého kruhu na bahnitém říčním břehu. Sisarqua na ně zvědavě civěla. Lidé. Obyčejné dvě nohy, jen něco málo víc než kořist. Pobíhali kolem, očividně ve službách Tintaglie, a posluhovali jí jako kdysi Elderlingové. Bylo to podivně ponižující. To draci klesli tak hluboko, že se paktují s lidmi?

Sisarqua zvedla vysoko svou hlavu s hřívou a nasála noční vzduch. Tohle nebyla pravda. Vůbec to nebyla pravda. Necítila v srdci jistotu, že to je místo, kde se budou zamotávat. Na břehu však zahlédla několik hadů, kteří ji předešli. Pár už se jich zapouzdřilo do schrán, spředenných ze stříbřitého jílu a jejich vlastních slin. Jiní se pořád ještě unaveně snažili úkol dokončit.

Dokončit úkol. Ano. Její mysl přeskočila zpátky k přítomnosti. Na vzpomínky už nebyl čas. Vyvrhla poslední dávku jílu se žlučí, která jí zbyla, a dodělala tlustou obrubu hrdla své schrány. Avšak nyní byla prázdná – špatně to odhadla. Nezbylo jí nic k zalepení schrány. Kdyby se pokusila dostat ke kaši, rozbila by si navinutý kokon, který právě vyrobila. A Sisarqua s bolestnou jistotou věděla, že na nové tkaní by neměla sílu. Tak blízko se dostala, tak blízko, a stejně zemře, nikdy znovu nepovstane.

Zaplavila ji vlna paniky a zuřivosti. V jednom okamžiku se rozhodla, že se z kokonu vyrve, ale nakonec zvítězil klid, posílený ještě

proudem vzpomínek. Byla to výhoda mít vzpomínky předků. Někdy moudrost starých převládla nad hrůzami přítomnosti. V klidu se pak její hadí mysl vyjasnila. Sisarqua měla vzpomínky, z nichž mohla čerpat, vzpomínky hadů, kteří takovou chybu přežili, i vzpomínky umírajících, co to naopak nepřežili. Mrtvoly padlých hadů byly vždy pozřeny těmi, kteří zůstali naživu. Takto se uchovávaly i vzpomínky na osudové chyby, aby sloužily potřebám přeživších.

Nyní Sisarqua jasně viděla tři možnosti. Buď zůstat ve schráně a zavolat nějakého draka, aby jí pomohl pouzdro zapečetit. To však nepřípadalo v úvahu, jelikož Tintaglia už byla zcela zahlcená. Rozbít schránu a požádat, aby jí drak přinesl potravu a ona se tak mohla najíst, obnovit síly a upříst novou ulitu? Další neuskutečnitelné řešení. Znovu ji zavalila panika. Tentokrát ji potlačila vlastní vůlí. Tady nezemře. Vážila příliš dalekou cestu a probojovala se příliš mnoha nástrahami, než aby se teď vzdala smrti. Ne. Bude žít, na jaře se vynoří jako drak a převzme opět vládu nad nebesy. Bude znovu létat. Nějak už to dokáže.

Jak?

Bude žít, aby povstala jako královna. Bude požadovat to, co dračí královně náleží teď. Právo přežít jako první v těžkých časech. Nabrala do plic co nejvíce vzduchu a zatroubila jméno. „Tintaglie!“

Žábry měla příliš suché a hrdlo téměř zničené od spřádání hrubého jílů ve vlákno. Její volání o pomoc, její žádost, vyšla z jejích útrob jako pouhý šepot. Pozbyla dokonce i sílu na to, aby se vyrvala z kokonu. Nenávratně ochabla. Najednou cítila, že zemře.

„Máš potíže, krásko? Cítím, jak strádáš. Mohu ti pomoci?“

Uvnitř těsného pouzdra nemohla otočit hlavou. Mohla však obrátit oči a tak uviděla, kdo ji oslovil. Elderling. Velmi malý a velmi mladý, ovšem když se jeho mysl dotkla její, nebylo žádných pochyb. Tohle nebyl pouhý člověk, třebaže postavou ho připomínal.

Její žábry byly zoufale suché. Hadi se na nějakou dobu mohli vynořit z vody, mohli dokonce zpívat, avšak takhle dlouhé vystavení suchému studenému vzduchu prověřilo na nejzazší mez její schopnost přežít v Nedostatku. Namáhavě se nadechla. Ano. Dobře cítila ten pach a nadevší pochybnost věděla, že Tintaglia ho označila. Překypoval jejím kouzlem. Sisarqua pomalu zavřela oči a zase je otevřela. Pořád ho neviděla jasně. Vysychala příliš rychle. „Nemůžu,“ řekla. Na víc slov se nezmožila.

Cítila, jak jeho strádání narůstá. Chvilku nato jeho útlý hlas polekaně zvolal: „Tintaglie! Tahle má potíže! Nemůže dokončit pouzdro. Co uděláme?“

Přes území, kde se zavíjeli, k němu dolehl dračí hlas. „Jílová kaše, ať je hodně mokrá! Přilij ji. Neotálej. Potří jí s ní hlavu a zamázni otevřený konec jejího pouzdra. Uzavři ji uvnitř, ale napřed se ujisti, že první vrstva bude hodně mokrá.“ Hovořící dračice mezitím přispěchala na místo, kde Sisarqua ležela. „Samice! Buď silná, sestřičko. Je tu několik takových, které se vylíhnou jako královny. Ty musíš být jedna z nich.“

Přiběhli dělníci. Někteří tlačili kárky, jiní nesli vědra, z nichž šplíchala stříbrošedá jílová kaše. Sisarqua zataáhla hlavu dovnitř, jak to jen šlo, a zavřela oči. Mladý Elderling u jejího kokonu vyvolával rozkazy a pobízel je: „Dělejte! Na Tintaglii nečekejte! Její kůže a oči vysychají moc rychle. Přilijte. To je ono! A ještě! Další kýbl! Naplň další kárku. Pospěš si, člověče!“

Kaše na ni šplíchala, máčela ji a nakonec uzavřela. Nyní už na ni působily její vlastní jedy, přítomné v částech pouzdra, které utkala. Cítila, jak se propadá do něčeho, co nebyl spánek. Byl to však odpočinek. Požehnaný odpočinek.

Vnímala, že Tintaglia stojí blízko. Náhle ucítila váhu teplé, vyvrhnuté kaše a s vděčností si uvědomila, že sama dračice její pouzdro

uzavřela. Na okamžik ji na kůži zaštípalý jedy plné vzpomínek. Nejen dračích vzpomínek od Tintaglie; její zámoť obohatila také společná hadí tradice pocházející od toho, kterého Tintaglia nedávno pozřela. Nejasně slyšela, jak Tintaglia usměřňuje pobíhající dělníky. „Tady je pouzdro pořád tenké. A tady taky. Přineste jíl a namažte ho ve vrstvách. Pak pouzdro obalte listím a vyztužte klacky. Dobře ho zakryjte před světlem i zimou. Zavíjejí se pozdě. Slunce nesmějí ucítit dřív, než bude léto v plném rozpuku. Jinak se obávám, že do příchodu jara by se nestačili plně vyvinout. A až tady skončíte, pojďte na východní konec území. Zápasí tam další z nich.“

Do slábnoucího vědomí Sisarquy pronikl Elderlingův hlas. „Uzavřeli jsme ji včas? Přežije, aby se mohla vylihnout?“

„Nevím,“ odpověděla Tintaglia vážně. „Je pozdní roční doba, hadi jsou staří a unavení a půlka málem umřela hladem. Někteří z prvních vln mezitím ve schránkách zemřeli. Jiní stále bloudí v řece nebo zápasí s žebříkem. Mnozí z nich zemřou dřív, než se vůbec dostanou na břeh. Zemřou však pro nejvyšší dobro; jejich těla budou vyživovat ostatní, čímž vzrostou jejich šance na přežití. Avšak z těch, kteří zemřou ve schránkách, nic dobrého nevzejde, neboť je to jen plýtvání a zklamání.“

Sisarqu obestírala tma. Nebyla schopná poznat, jestli je prochládlá do morku kostí, nebo zda cítí příjemné teplo. Nořila se stále hlouběji, stále však vnímala rozpačité mlčení mladého Elderlinga. Když konečně promluvil, jeho slova se k ní donesla spíše z jeho myšlenek než z jeho rtů. „Lidé z Deštné divočiny by si rádi vzali schrány těch, kteří zemřeli. Říkají tomu materiálu ‚čarodějné dřevo‘ a mají pro něj mnohá cenná využití –“

„NE!“ Dračice svým důrazným zamítnutím Sisarqu opět na chvíli probrala k vědomí. Avšak její zubožené tělo už to nemohlo déle vydržet, a tak se téměř vzápětí začala propadat zpátky. Tintagliina slova ji

sledovala dolů na místo, které leží až pod sny. „Ne, bratříčku. Vše, co je draků, patří pouze drakům. Až přijde jaro, některé z těchto schrán se vylíhnou. Draci, kteří se vynoří, pozřou schrány a těla těch, kteří se nevylíhli. Takhle to mezi námi chodí a takto se uchovává naše tradice. Ti, kteří zemřou, předají sílu těm, kteří budou žít dál.“

Sisarqua měla jen chvilku na přemítání o tom, kam se zařadí ona. Potom už ji pohltila tma.

17. den měsíce naděje

7. rok vlády nejvznešenějšího a nejnádhernějšího satrapy Cosga

1. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Detoziho, chovatele ptactva v Trehaugu, Erekuvi,
chovateli ptactva v Bingtownu*

V příloze najdete oficiální žádost Rady Deštné divočiny o spravedlivé a zasloužené uhrazení dodatečných a nečekaných výdajů, vzniknuvších nám, kteří pečujeme o hadí schrány pro dračici Tintaglii. Rada požaduje rychlou odpověď.

Ereku,

těžce nás zasáhly jarní povodně. Některé dračí schrány utrpěly obrovské škody, některé zcela chybí. Na řece se převrátila malá pramice a obávám se, že to byla ta, která převážela mladé holuby, které jsem ti posílal za účelem doplnění bingtowského hejna. O všechny jsme přišli. Nechám své ptáky naklást další vejce, a jakmile se potomstvo opeří, pošlu ti ho. Trehaug už vůbec nevypadá jako Trehaug, tolik je tu tetovaných tváří! Můj pán mi řekl, že nesmím věci datovat podle naší nezávislosti, ale já ho neposlouchám. Jsem si jist, že zvěst se stane skutečností!

Detozi

KAPITOLA 1

Šífař

Už mělo být jaro, ale na jaro panovala proklatě velká zima. Pěkná zima na spaní na palubě místo v palubní kabině. Minulou noc, když měl v sobě rum a průhledem v baldachýnu deštného pralesa problikával pás vzdálených hvězd, to vypadalo jako dobrý nápad. Noc se nezdála zas tak chladná. Ve vrcholcích stromů cvrkal hmyz, noční ptáci na sebe volali a netopýři pískali a protínali volné prostranství nad řekou. Jevilo se to jako příjemná noc – ležet na zádech na palubě svého prámu, hledět na divoký svět všude kolem a s požitkem vnímat řeku i Deštnou divočinu a zároveň své náležité místo ve světě. *Tarman* ho jemně kolébal a vše bylo v pořádku.

Když se rozprostřel kovově šedivý úsvit, usadila se mu na kůži i na oděvu rosa a všechny klouby v těle mu ztuhly. V tu chvíli pochopil, že tenhle špás by se mnohem spíš hodil tak pro dvanáctiletého kluka, a ne pro skoro třicetiletého šífaře. Pomalu se posadil a dlouze vydechl. Jeho dech se ve studeném ranním vzduchu srazil v páru. Následovalo řádné říhnutí po rumu z minulé noci. Potom se muž s brbláním vydrápal na nohy a rozhlédl se. Ráno. Ano. Přešel ke hrazení, vymočil se přes bok

člunu a přitom v duchu hodnotil den. Vysoko nad jeho hlavou se ve vrcholcích stromů lesního baldachýnu probouzeli ptáci a křičeli jeden na druhého. Ale pod stromy na kraji řeky bylo svítání jen chabé. Než k němu světlo, které pronikalo dolů, dorazilo, přefiltrovaly je tisíce nových listů a zbavily je tepla. Až slunce vystoupá výš, zazáří nad rozlehlou řekou a vyše své paprsky skrze koruny pod stromy. Ale zatím se tak nestalo a nestane se to ještě několik dalších hodin.

Leftrin se protáhl a zakroutil rameny. Košile se mu nepříjemně lepi-la na kůži. No, nepohodlí si zaslouží. Kdyby kdokoli z jeho posádky byl tak hloupý a usnul na palubě, přesně tohle by mu řekl. Jenže oni hloupí nebyli. Všech jedenáct jeho mužů podřimovalo na úzkých, patrových pryčnách lemujících záďovou stěnu palubní kabiny. Zatímco jeho vlastní prostorná palanda zůstala prázdná. Jak nerozumné.

Na vstávání bylo ještě moc brzy. Oheň v kuchyňských kamnech byl stále přihrábnutý. Žádná horká voda na čaj, žádné karbanátky škvíří-cí se na roštu. A on tu přesto už byl a plně vzhůru. Napadlo ho, že si udělá procházku pod stromy. Podivný nápad, pro který neměl žádný vědomý důvod, ale stejně k němu měl nutkání. Věděl, že vzešel z neza-pamatovaných snů předešlé noci. Snažil se je zachytit, avšak roztrhané kousíčky se v područí jeho mysli staly pavučinovými vlákny a vzápětí zmizely docela. I tak přetrvávající vnuknutí následoval. Nikdy totiž ne-želel, když těmhle impulsům věnoval pozornost, a téměř vždy litoval, pokud je někdy ignoroval.

Vešel do palubní kabiny, minul spící posádku a prošel malou ku-chyňkou dopředu ke své kajutě. Vzal si boty na břeh namísto palub-ních. Holínky z maštěné hovězí kůže byly už téměř prosoupané. Ky-selé vody Deštné řeky se k obutí, oblečení, dřevu či kůži nechovaly zrovna přívětivě. Ale jeden nebo dva výlety na břeh boty ještě přežijí a šífařova kůže díky tomu taky. Sebral z háčku kabát, přehodil si jej

přes ramena a přešel zádí kolem posádky. Kopl do nohou kormidelníkovy postele. Swarge s cuknutím zvedl hlavu a zůstal na Leftrina kalně zírat.

„Jdu na břeh protáhnout si nohy. Vráťím se nejspíš na snídani.“

„No jo,“ vypustil Swarge jedinou přijatelnou odpověď, která zaplňovala prakticky celý rozsah Swargeho konverzačních dovedností. Leftrin svá slova ještě potvrdil zavrčením a pak palubní kabinu opustil.

Minulý večer přistáli s prámem na bažinatém břehu a uvázali ho k velkému nakloněnému stromu. Leftrin se vyhoupl z oblé přídě prámu do bahnem pokrytého rákosí. Malované oči člunu zíraly do šera pod stromy. Před deseti dny Deštnou řeku zčeřil teplý vítr a pořádná bouře, takže voda vystoupala nad obvyklé břehy a dosáhla na nevysokou pevninu. V posledních dvou dnech pak voda sice opadla, ale rostliny podél řeky se pořád ještě vzpamatovávaly z toho, že se na několik dní ocitly pod proudem plným naplavenin. Rákosí bylo obalené špinou a většina trávy slehla pod nánosem bahna. Nízký břeh byl hustě posetý oddělenými vodními tůňkami. Leftrinovi se při chůzi bořily nohy do bahna a v jeho stopách prosakovala voda.

Nevěděl jistě, kam nebo proč vlastně jde. Nechal se vést svým rozmarem a kráčel dál od říčního břehu hlouběji do stínu pod stromy. Tam byly známky nedávné záplavy ještě patrnější. Mezi kmeny stromů se zaklínily hrázky z naplaveného dříví. Na křovinách i stromech visela změř zabahněného listí a utrhané síťové popínavých rostlin. Nízko rostoucí byliny a vysoký mech pokrývaly čerstvé nánosy říčních naplavenin. Obrovité kmeny velikánských stromů, které držely střechu Deštné divočiny, záplavě odolaly, nikoli však podrost bující v jejich stínu. Na některých místech proud vyhloubil v houštinách cestu, jinde zase lepivé bahno a kal zatížily listí natolik, že se křoví sklánělo dolů a nabývalo podoby zablácených pahorků.

Kde to šlo, prodíral se Leftrin po cestíčkách, které v křoví vyhlodal říční proud. A když bahno začalo být moc měkké, tlačil se skrz umazaný podrost. Brzy byl šířáček řádně mokrá a špinavý. Jedna větev, kterou odtlačil stranou, vystřelila zpátky, pleskla ho přes čelo a pocákala mu obličej bahnem. Chvatně z kůže tu štiplavou věc setřel. Jako u mnoha šířáčeků, i jeho paže a obličej působením kyselých vod Deštné řeky ztvrdly. Díky tomu nabyla jeho tvář koženého, zvětralého vzhledu, čímž vznikala zářející kontrast s Leftrinovým šedým očima. V nitru věřil, že to je důvod, proč má tak málo výrůstků a méně šupinek, které trápi ly většinu jeho bratrů z Deštné divočiny. Ne že by se považoval za někoho hezkého nebo dokonce za krasavce. Zatoulaná myšlenka vyvolala na jeho tváři posmutnělý úšklebek. Vytlačil ji z hlavy stejně jako visící větev z obličeje a pokračoval v cestě stále hlouběji.

Pak se zničehonic zastavil. Jakési smyslové vodítko, které nedokázal jasně určit, nějaký závan ve vzduchu či záblesk, jež vědomě neznamenal, mu napověděl, že je blízko. Stál úplně tiše a pomalu prohlížel celou oblast kolem sebe. Jeho oči to nejprve přešly, ale potom se mu naježily chlupy vzadu na krku a on rychle sklouzl pohledem zpět. Táhle. Zalehlo ho bahnem obalené rostlinstvo a divoký říční proud jej obalil blátem, ale kus šedi prosvítal. Kmen čarodějného dřeva.

Nebyl nijak velký, rozhodně ne tak, jak slýchal, že může být. Průměr tvořil asi dvě třetiny Leftrinovy výšky, a on nebyl vysoký muž. Ale stačí to, pomyslel si. Je dost velký na to, aby ho udělal hodně bohatým. Ohlédl se přes rameno. Podrost, který bránil výhledu na řeku a jeho zakotvený prám, ho zároveň kryl před slídivými očima. Pochyboval, že by některý člen posádky projevil takovou zvědavost, aby ho sledoval. Přece spali, když odcházel, a určitě jsou pořád ještě v postelích. Tajný nalezený poklad patří tedy pouze jemu.

Prodral se skrz rostlinstvo až ke kmeni a sáhl na něj. Byl neživý. Věděl to dřív, než se ho dotkl. Jako chlapec byl v komnatě Korunovaného kohouta. Viděl Tintagliin kmen, ještě než se z něho vyklubala, a znal ten šimravý pocit, který to v něm vyvolalo. Drak v tomto kmeni uhynul a už nikdy se nevylíhne. Leftrinovi příliš nezáleželo na tom, zda drak zemřel, když kmen ještě ležel na pláži, kde se draci zavíjeli, nebo jestli se zabil při převalování kmene v proudu. Drak uvnitř nežil, ale čarodějné dřevo se dalo zachránit a on jediný věděl, kde je. A naštěstí taky jako jeden z mála věděl, jak ho nejlépe využít.

Khuprusova rodina kdysi vydělala část nezměrného majetku na zpracovávání čarodějného dřeva; bylo to ještě předtím, než kdo vůbec tušil nebo připouštěl, co tohle „dřevo“ vlastně je. Bratři jeho matky s čarodějným dřevem pracovali. On byl ještě chlapec, co bloumal sem a tam po nevysoké budově, kde se pily jeho strýčků pomalu zakusovaly do té věci tvrdé jako ocel. Když mu bylo devět, rozhodl otec, že je už dost starý a může pracovat na prámu spolu s ním. Začal se tedy věnovat zákonnému řemeslu šífaře a učil se mu přímo na palubě. A potom, čerstvě v jeho dvaadvaceti letech, otec zemřel a prám zůstal jemu. Byl šífařem většinu svého života. Z matčiny strany však měl nástroje k řemeslu s čarodějným dřevem a znalosti, jak náradí použít.

Obešel celý kmen. Šlo se mu těžko, protože proudící voda zaklínala kmen mezi dva stromy. Jeden konec byl zabořený hluboko do bahna a druhý trčel nahoru, ověncený úlomky lesního porostu. Leftrina napadlo, že tu věc vytrhne, aby se na ni mohl pořádně podívat. Ale pak se rozhodl, že kmen nechá raději zamaskovaný. Vrátil se rychle k prámu. Pokradmu sebral ze skříňky smotané lano a vrátil se zase zpátky. Tam svůj objev chvatně přivázal. Byla to špinavá práce, avšak jakmile skončil, pocítil uspokojení. I kdyby se řeka znovu zvedla, jeho poklad zůstane na místě.

Zatímco se trmácel nazpět k prámu, cítil, jak mu tlustá plstěná ponožka v botě vlhne. Noha začala štípat. Leftrin zrychlil krok a klel si pod vousy. Na příští zastávce si bude muset koupit nové boty. Parroton byla jedna z nejmenších a zároveň nejnovějších osad na Deštné řece. Všechno tam bylo drahé a najít tam boty z hovězí kůže, dovezené z Chalcedu, bude těžké. Bude vydán na milost každému, kdo nabídne vůbec nějaký pár bot k prodeji. Po chvilce zkřivil jeho ústa kyselý úsměv. Tady objevil kmen, co má větší cenu než deset let práce na prámu, a on se v duchu dohaduje sám se sebou, kolik bude muset zaplatit za nové boty. Až se kmen rozřeže na kusy a nenápadně se prodá, nebude už nikdy nucen starat se o peníze.

Leftrinova mysl se zaměstnávala logistikou. Dříve či později se musí rozhodnout, komu své tajemství svěří. Potřeboval někoho na druhý konec přerézávací pily a muže, kteří mu pomohou vyzvednout těžká prkna z kmene na prám. Že by bratřenci? Nejspíš. Krev přece není voda, dokonce ani bahnem zanesená voda Deštné řeky.

Dokážou být diskrétní? Leftrin doufal, že ano. Musí být opatrní. Čerstvě řezané čarodějné dřevo si nelze splést, má totiž stříbrný lesk a nezaměnitelnou vůni. Když ho obchodníci z Deštné divočiny poprvé objevili, cenili si ho výhradně pro jeho schopnost odolávat kyselosti říční vody. Jeho plavidlo *Tarman* byla jedna z prvních lodí postavených z čarodějného dřeva. Měla trup krytý deskami z něj. Stavitelé Deštné divočiny sotva předpokládali, že zmíněné dřevo má kouzelné vlastnosti. Prostě jen použili to, co vypadalo jako zdroj dobře uleželého dříví z jimi objeveného zavaleného města.

Teprve až postavili veliké a propracované lodě, jaké mohly plout nejen po řece, ale i ve slaných vodách pobřeží, objevili veškerou moc tohoto materiálu. Každého vyděsilo, když galionové figury na předních těchto lodí začaly ožít – a to několik pokolení od doby, kdy byly

lodi postaveny. Mluvící a pohybující se figury představovaly div pro všechny bez rozdílu. Živých lodí ovšem neexistovalo mnoho, a proto byly žárlivě stráženy majetkem. Žádnou z nich nikdy nikdo neprodal mimo obchodní alianci kupců. Živou loď si mohli koupit pouze obchodníci z Bingtownu a jediné živé lodě mohly bezpečně proplouvat po Deštné řece. Trupy běžných lodí podléhaly v kyselých říčních vodách rychlé zkáze. Jaký lepší způsob ochrany tajných měst Deštné divočiny a jejich obyvatel by bylo možno nalézt?

A potom přišel ten nedávný objev. Zjistilo se, co čarodějné dřevo doopravdy je. Obrovité klády v komnatě Korunovaného kohouta nebyly ze dřeva. Byly to krycí zámotky draků, vtažené do města na ochranu před dávným sopečným výbuchem. Všichni neradi mluvili o tom, jaký je jejich skutečný význam. Z jednoho kokonu se vylíhla živá dračice Tintaglia. Kolik těch „klád“ rozřezaných na trámy na stavbu lodí obsahovalo životaschopné draky? O tom nikdo nehovořil. Dokonce ani samy živé lodě nerady rokovaly o dracích, jimiž by mohly být. Na tohle téma mlčela i dračice Tintaglia. Leftrin si nicméně myslel, že kdyby se někdo dozvěděl o kmeni, který našel, zabavili by ho. Nemohl dovolit, aby se to dozvěděli všichni lidé v Trehaugu nebo Bingtownu, a Sa ho ochraňuj, jestli se o tom doslechne dračice. Takže musí udělat všechno pro to, aby objev utajil.

Štvalo ho, že s pokladem, který mohl prodat dražiteli s nejvyšší nabídkou, musí nyní nakládat nenápadně a tiše. Ale odbytiště se najdou. A dobrá odbytiště. Na místě tak soutěživém, jako je Bingtown, se vždycky vyskytují obchodníci, co jsou ochotni koupit zboží diskrétně a bez zbytečných dotazů na jeho původ. Určitě se objeví ctižádostivý kupec, schopný směnit nezákonné zboží za příležitost získat oblibu satrapy Jamaillie.

Avšak skutečné peníze a nejlepší nabídky přijdou od kupců z Chalcedu. Nestabilní mír mezi Bingtownem a Chalcedem byl stále ještě příliš

mladý. Podepsalo se několik nepříliš významných dohod, nicméně hlavní rozhodnutí ohledně hranic, obchodů, cla a práv přechodu se pořád projednávala. Říkalo se, že zdraví vládce Chalcedu se zhoršuje. Chalcedští vyslanci už se pokusili zajistit si průjezd Deštnou řekou. Vrátili je zpátky. A navíc stejně každý věděl, za jakým posláním sem přišli. Chtěli koupit části těl draků. Dračí krev na elixír, maso kvůli omlazení, dračí zuby na dýky, šupiny na lehké a pružné zbraně a dračí žíly na mužnost. K uším chalcedské šlechty pravděpodobně dolehly všechny povídačky starých báb o léčivých a kouzelných účincích kousků dračích těl. A zřejmě každý šlechtic dychtil dobýt přízeň svého vévody tím, že jej bude zásobovat prostředky proti té které vysilující chorobě, která ho pomalu oslabovala. Netušili, že z posledního kmene čarodějného dřeva, patřícího lidem z Deštné divočiny, se vyklubala Tintaglia. Už nezůstali žádní nevyvinutí draci, kteří by se dali povraždit a poslat na lodích do Chalcedu. A to bylo jenom dobře. Sám Leftrin měl stejný názor jako většina obchodníků. Čím dříve bude vévoda z Chalcedu v hrobě, tím lépe pro obchod i pro lidi. Ale taky sdílel pragmatický názor, že do té doby může mít člověk z toho nemocného válečného štváče užitek.

Pokud si zvolí tuhle cestu, nepotřebuje nic víc než najít způsob, jak dostat ten ohromně těžký kmen nedotčený do Chalcedu. Pozůstatky napůl vyvinutého draka uvnitř jistě vynesou závrtnou částku. Jen dostat zámotek do Chalcedu. Když se to takhle řeklo, znělo to málem jednoduše. A přitom to obnášelo zvedáky a kladky, i kdyby měl pouze přesunout kmen z místa, kde byl zaklíněný, a naložit ho na svůj prám. Nemluvě o nutnosti zachovat takový náklad v tajnosti a rovněž zorganizovat tajný přesun z ústí Deštné řeky na sever do Chalcedu. Jeho říční prám nemohl ani zdaleka takovou cestu podniknout. Ale kdyby to všechno přece jen dokázal zařídit a po cestě na sever ani při návratu

domů by ho nikdo neokradl ani nezavraždil, vyšel by z celého dobrodružství jako velice bohatý muž.

Belhal se teď rychleji. Štípání uvnitř boty přešlo v pálení. Pár puchýřů přežije, ale otevřená rána rychle zvředovatí a on bude pajdat celé týdny.

Vynořil se z podrostu do poměrně otevřeného prostoru podél řeky a hned ucítil kouř z kuchyňských kamen a uslyšel hlasy mužů z posádky. Ucítil taky pečené karbanátky a uvařenou kávu. Je čas vejít na palubu a uklidit se, než někdo z chlapů začne dumat, kam se šel jejich kapitán ráno courat. Nějaká pozorná duše mu přehodila přes příď prámu provazový žebřík. Nejspíš Swarge. Kormidelník byl vždy před posádkou o dvě myšlenky napřed. Na přídi na hrazení potichu seděl mohutný Eider a pokuřoval svou ranní fajfku. Kývl na kapitána a vyfoukl na pozdrav kouřový prstýnek. Pokud byl zvědavý, kde Leftrin byl a proč, nedal to na sobě znát.

Leftrin pořád ještě hloubal nad nejlepším způsobem přeměny čarodějného dřeva v majetek. Položil nohu na první příčku žebříku. Vtom se nalakované, lesklé, černé oči *Tarmana* setkaly s jeho pohledem a Leftrin ztuhl. V hlavě se mu zrodila nová, rozhodná myšlenka. Nechám si ho. Nechám si ho a využiji ho pro sebe a pro svou loď. Dlouhou chvíli, zatímco stál na žebříku, se mu v mysli rozvíjely možnosti jako květiny za ranního světla.

Poklepal bok svého prámu. „Možná, starý brachu. Možná.“ Pak se vyšplhal na palubu, zul si nasáklou botu a mrskl ji do řeky, aby si ji zhltila.

15. den rybího měsíce

7. rok vlády nejvznešenějšího a nejnádhernějšího satrapy Cosga

1. rok Nezávislé aliance kupců

*Od Detoziho, chovatele ptactva v Trehaugu, Erekuvi,
chovateli ptactva v Bingtownu*

V zapečetěném pouzdru na svitky se nachází zpráva velikého významu od Rady kupců Deštné divočiny v Trehaugu určená Radě bingtownských kupců. Jste vyzváni, abyste vyslali zástupce, které si přejete mít u příležitosti vynoření draků Deštné divočiny z jejich schrán. Na příkaz nejvznešenější a nejmajestátnější dračice Tintaglie budou schrány vystaveny světlu 15. dne zelenajícího se měsíce, ode dneška za čtyřicet pět dní. Rada kupců Deštné divočiny se s radostí těší na vaši účast při vylihnutí našich draků.

Ereku,

vyčisti své klece a vymaluj stěny líhní čerstvým vápnem. Poslední dva ptáci, které jsem od tebe přijal, měli vši a přenesli je na jednu z mých líhní.

Detozi

KAPITOLA 2

Vylíhnutí

Štěstí zaneslo Thymaru v pravý čas na správné místo. Tohle je ta nejlepší šťastná náhoda, jaká mi kdy přála, myslela si, zatímco se držela nejnižší větve stromu na kraji hadí pláže. Obvykle s otcem nejezdila až do nižších poloh Trehaugu, natož aby podnikla cestu do Cassaricku. Ale teď tu byla v ten samý den, kdy Tintaglia nařídila, aby se dračí zámotky odkryly. Koukla na tátu a on se na ni zazubil. Ne. Není to štěstí, došlo jí najednou. Otec věděl, jak moc by se jí líbilo tady být, a tak výlet podle toho naplánoval. Se vši důvěrou svých jedenácti let se na tátu taky usmála a pak se pohledem vrátila zpět k výjevu pod sebou. Z tlustší větve, kde táta trůnil jako pták blíž ke kmeni obrovitého stromu, na němž spolu seděli, k ní dolehl jeho varovný hlas.

„Thymaro, dávej pozor. Buď opatrná, jsou čerstvě vylíhnutí. A mají hlad. Jestli spadneš dolů, mohli by si tě splést s kusem masa.“

Vyhublá dívka zaryla dráčky hlouběji do kůry. Věděla, že otec si dělá legraci jen z poloviny. „Neboj, tati. Já jsem pro větve stromů stvořená. Nespadnu.“ Byla natažená na svěšené větvi, které by žádný zkušený stromolezec nevěřil. Ale ona věděla, že ji udrží. Přitiskla k ní břicho

jako ty štíhlé hnědé stromové ještěrky, co se tu usadily spolu s ní. A stejně jako ony k ní přilehla celou délkou těla, zarávala prsty do širokých prasklin v kůře a stehny větev objímala. Její lesklé černé vlasy byly spoutány do několika tuhých copů, vzadu na krku zauzlovaných. Hlavu držela mnohem níž než nohy. Tvář pevně tiskla k hrubé kůře stromu a očima hltala drama, které se odehrávalo dole pod ní.

Thymařin strom byl jeden z nesčetných tisíců tvořících lesy Deštné divočiny. Ty se táhly celé dny a dny všemi směry od obou břehů široké šedivé Deštné řeky. Blíž ke Cassaricku, několik dní nahoru po proudu, převládaly obytné stromy. Doširoka rozrostlé vodorovné větve se totiž skvěle hodily pro stavbu domů. Dospělé stromy spouštěly pátravé kořeny z větví až k zemi, takže si vlastně každý strom vybudoval „plot“ kolem své kořenové struktury. Tím pak byl v bahnitě půdě bezpečně ukotvený. Les, jenž oklopoval Cassarick, působil mnohem hustěji než ten okolo Trehaugu. Horizontálně rostlé větve stromů byly o hodně stabilnější, než byla Thymara zvyklá. Až směšně snadno se proto dalo šplhat a přelézat ze stromu na strom. No, a dneska si Thymara troufla na nepodepřený konec větve jednoho ze stromů a získala tím ničím nezastřený výhled na podívanou pod sebou.

Před ní, na druhé straně bažinatých nížin, se rozkládalo panorama mělké a mléčné tekoucí vody. Na druhé straně řeky viděla dívka mlhavý náznak hlubokého lesa. Léto v něm probudilo milión odstínů zelené barvy. Zvuk proudící řeky a víření jejích vod po šterku, to byla stálá hudba Thymařina života. Blíž k pobřeží na Thymařině straně řeky byla voda mělká a přístup proudu k plochým jílovitým břehům pod ní tu narušovaly proužky odkrytého šterku a hlíny. Minulou zimu lidé tento úsek řeky narychlo vyztužili dřevěným přepažením. Zimní proudy se k němu nezachovaly právě vlídně, ale většina klád přesto zůstala.

Celých několik akrů říčního břehu zabíralo plno hadích schrán. Vy-
padaly jako naplavená kulatina. Kdysi oblast pokrývaly chomáče hru-
bé trávy a pichlavé křoviny, avšak to všechno přišlo vniveč s vlnou
mořských hadů, kteří sem dorazili minulou zimu. Thymara jejich pře-
sun neviděla, jen o něm slyšela. Nikdo, kdo žil ve stromových městech
Deštné divočiny, vyprávění tohoto příběhu neunikl. Do Deštné divoči-
ny dorazila velká tlupa, spletenec více než stovky obrovských hadů.
Doprovázely je živé lodě a vedla slavná modrostříbrná dračice. Přišel
sem taky mladý Elderling Selden Vestrit, aby hady pozdravil a uvítal je
v jejich dávném domově. Dozíral na řady lidí z Deštné divočiny, kteří
se uvolili pomáhat hadům při stavbě schrán. Po většinu oné zimy se
zdržoval v Cassaricku, kontroloval spící hady a dohlížel na to, aby
schrány byly dobře zakryté listím i bahnem kvůli ochraně před chla-
dem, deštěm a dokonce i slunečním světlem. Thymara slyšela, že dnes
je tu také proto, že se chce podívat na vyhlínutí.

Neviděla ho, i když by moc ráda. Pravděpodobně se pohyboval
u centrální části líhnoucí oblasti, na vyvýšeném pódiu vybudovaném
pro členy Rady Deštné divočiny a další důležité hodnostáře. Bylo tam
přecpáno. Kolem pódia se shlukli dobře odění kupci a plno obyčejných
lidí se navěsilo na stromy jako hejna stěhovavých ptáků. Thymara byla
šťastná, že ji táta vzal až sem, na druhý konec líhnoucí oblasti, kde je
možná sice méně schrán, ale taky méně lidí, kteří by jí zastiňovali výhled.
Ale stejně by bylo hezké stát blíž k pódiu, slyšet hudbu i projevy a vidět
opravdového Elderlinga.

Jen při pomýšlení na něj se její srdce dmulo pýchou. Pocházel z Bing-
townu a byl kupeckého původu stejně jako ona. Dotkla se ho však
dračice Tintaglia a on se začal měnit v Elderlinga, prvního, jakého kdy
jakákoli živá duše viděla. Kromě něj nyní žili další dva Elderlingové,
Seldenova sestra Malta a Reyn Khuprusovi, ti byli z Deštné divočiny.

Dívka povzdechla. Všechno, co vypadalo jako pohádka, se stalo pravdou. Na Prokleté pobřeží se vrátili mořští hadi, draci a Elderlingové. A ona ve svém životě uvidí první vylíhnutí draků, kam až sahá paměť živých. Dnes odpoledne se mladí draci vynoří a vyletí.

Matně šedé schrány, rozeseté po říčním břehu tak daleko, jak jen Thymara dohlédla, v sobě všechny ukrývaly to, co bylo kdysi hadem. Vrstvy listí, větví a mulče, které je kryly celou zimu i jaro, už někdo odstranil. Některé schrány byly ohromné, dlouhé jako říční prám. Jiné menší jako kus klády. Několik se jich lesklo tukem a stříbřitým odstínem. A ještě další se bohužel zhroutily nebo propadly do sebe. Ty měly nevýraznou šedivou barvu a Thymařin citlivý nos z nich cítil pach mrtvého plaza. Hadi, co vlezli do těchto schrán, se už nikdy nevynoří v podobě mladých draků.

Jak obchodníci z Deštné divočiny Tintaglii slíbili – udělali skutečně, co mohli, aby pod Seldenovým dohledem zavinuté hady ochránili. Na jakoukoliv schránu, která se jim zdála tenká, nahrnuli a uhladili další vrstvu jílů a starostlivě na ni nakupili listí a větve. Tintaglia nařídila, že se zámotky musí chránit nejen před zimními bouřemi, ale i před časně jarním sluncem. Draci se zavinuli v pozdním ročním období a světlo a teplo by je povzbudilo k vylíhnutí, proto si dračice přála, aby zůstali přikrytí až do vrcholu léta. Tak budou mít draci víc času na vývin. Strážci Deštné divočiny a tetovaní – nyní osvobození jamaillianští otroci – vykonali, co mohli. Byla to součást dohody, kterou obchodníci z Deštné divočiny uzavřeli s dračicí Tintaglií. Ona souhlasila, že ochrání ústí Deštné řeky před vpády Chalcedských, a obchodníci na oplátku slíbili pomoci hadům získat svá stará zavinovací území a postarat se o ně v době, kdy budou dospívat ve svých schránkách. Obě strany dohodu dodržely. Dnes uvidí ovoce této úmluvy, novou generaci draků, spřízněných s Bingtownem a Deštnou divočinou, jak zahájí svůj první let.

Zima nebyla k dračích schránám právě příznivá. Prudké větry a bubnující deště si na nich vybraly svou daň. Nejhorší bylo to, že bouří vzedmutá řeka se prohnala přes místo zavíjení a mnoho schrán zničila – nahnula je na sousední schrány nebo jim rozežrala ochranný jíl. Sčítání po záplavě odhalilo, že voda smetla celých dvacet zámotků. Ze sedmdesáti devíti zavinutých draků jich tedy zbylo pouze padesát devět, a některé zámotky byly velmi poškozené. Těžko doufat v přežití jejich obyvatel. Záplavy představovaly známé ohrožení života v Deštné divočině, ale Thymara byla smutná i tak. Co se stalo s těmi zmizelými schránami a napůl vyvinutými draky uvnitř nich? Sebrala je řeka? Naplavila je až do slaneého moře?

Tomuhle lesnatému světu zkrátka vládla tato široká šedivá řeka. Její proud a hlubiny divoce kolísaly a neomezovaly ji žádné skutečné břehy. Tekla si, kam chtěla, a výraz „suchá země“ neměl v Thymarině světě žádný význam. Kde byla dnes lesní půda, tam mohl zítra být močál nebo bažina. Veliké stromy se zdály být proti pohyblivému proudění odolné, avšak ani to nebyla jistota. Lidé z Deštné divočiny stavěli jediné na největších a nejlustších stromech. Jejich domy a chodníčky zdobily středové větve a kmeny stromů jako nějaké robustní větve. Pohupující se mosty se táhly od stromu ke stromu a blíže k zemi, kde byly kmeny i větve silnější, sídlily v bytelných stavbách nejvýznamnější trhy a příbytky nejbohatších rodin. Čím výš jste se vyšplhali na strom, tím menší a lehčí stavby jste našli. Sousedy propojovaly mostky z lan a popínavých rostlin a po hlavních kmenech obrovských stromů se vinula nahoru schodiště. Když jste postoupili výš, mosty a chodníčky už tu byly chatrnější. Všichni obyvatelé Deštné divočiny museli do jisté míry ovládat lezecké umění, aby se ve svých osadách mohli pohybovat. Ale jen málo lidí toto umění ovládalo tak jako Thymara.

Thymara neměla strach z vratkých kořenů. Její mysl byla plně zaujatá a stříbrošedé oči pozorně sledovaly divy odehrávající se dole pod ní.

Slunce zatím vystoupalo do takové výše, že jeho šikmé paprsky přesáhly vysoko sahající lesní větve a spočinuly na hadích kokonech, rozestetých po pláži. Na léto nebyl nijak mimořádně teplý den, přesto z některých schrán začala vycházet pára a kouř. Slunce je zahřívalo. Thymara se zaměřila na velkou schránu přímo pod sebou. Stoupající pára se dostala až k ní a přinesla s sebou plazi pach. Dívka zúžila chřípí a nadšeně se dívala. Čarodějné dřevo kmene dole ztrácelo svou pevnost.

Thymara čarodějné dřevo znala. Její lidé ho už dlouhé roky využívali jako výjimečně pevné stavební dříví. Bylo mnohem tvrdší než to, co lidé běžně nazývají „tvrdým dřevem“. Při práci s ním se klidně mohla ztupit sekera nebo pila za jediné ráno. Ale nyní toto stříbrošedé „dřevo“ z dračí schrány měklo, kouřilo a bublalo a prohýbalo se kolem pevného těla uvnitř.

Zatímco se Thymara dívala, silueta sebou cukla a zakroutila se. Čarodějné dřevo prasklo jako blána. Kostnatý tvor uvnitř kmene vstřebával zkapalněný zámotek. Thymara sledovala, jak se chabé dračí tělo zaobluje a jak jím začíná prosvítat barva. Drak byl menší, než čekala, vzhledem k velikosti schrány a k tomu, co slyšela o Tintaglii. Vyvalil se mrak vlhkého zápachu a vzápětí se z prohnutého kmene vynořila hlava draka s tupým čenichem.

Už jsem venku!

Thymařiny mysl se dotkla dračí řeč a dívka pocítila vlnu závratí. Srdce jí poskakovalo jako pták, co se chystá vyletět do vzduchu. Slyší draky! Od doby, co se objevila Tintaglia, bylo jasné, že někteří lidé „slyší“, co draci říkají, zatímco jiní slyší jenom řev, syčení a zlověstné chrčení. Když se Tintaglia poprvé zjevila nad Trehaugem a promluvi-

la k davu, někteří její slova hned slyšeli. Jiní však její myšlenky vůbec nevnímali. Thymara strašně toužila vědět, zda draka uslyší, pokud se uvolí s ní mluvit. Posunula se na větvi níž.

„Thymaro!“ napomenul ji otec.

„Já dávám pozor!“ odpověděla, aniž by se na něho podívala.

Mladá dračice dole pod ní zatím otevřela široký rudý chrťán a začala trhat za rozkládající se vlákna kmene, který ji poutal. *Je to samice.* Thymara by nedokázala říct, jak to ví. Na to, že tvor se právě vylíhнул, byly jeho zuby rozhodně úchvatné. Vtom dračice urvala kus promočeného čarodějného dřeva, trhla hlavou nazad a polkla. „Ona to čarodějné dřevo jí!“ zavolala Thymara na otce.

„Slyšel jsem, že prý to tak dělají,“ odpověděl jí voláním. „Elderling Selden říkal, že když byl svědkem Tintagliina vylíhnutí, splynul kokon s její kůží. Myslím, že z něho získávají sílu.“

Thymara neodpověděla. Otec měl zjevně pravdu. Zdálo se nemožné, aby se obal, který draka objímal, vešel do jeho břicha. Přesto měla dračice dole pod ní zřejmě v úmyslu celý ho pozřít. Nadále se snažila osvobodit z uzavřené schrány. Vlastně si prožírala cestu ven. Trhala vláknité kusy a celé je polykala. Thymara se soucitně ušklíbala. Připadalo jí smutné, že něco právě narozeného má tak velký hlad. Díky Saovi, že dračice má alespoň co jíst.

Vtom přihlížející dav zalapal po dechu, což Thymaru upozornilo, že se něco děje. Právě včas sevřela svou větev těsněji. Vzápětí se kolem ní prohnala vzduchová vlna a málem ji servala pryč. Větev se s ní divoce rozhoupala. Hned potom se ozvalo ohromné žuchnutí, které rozvibrovalo celý strom. Přistála Tintaglia.

Královna dračice zářila modří, stříbrem a zas modří, podle toho, jak ji osvítilo slunce. Byla rozhodně třikrát větší než mladí draci, kteří se tu právě líhli. Sledovat, jak si skládá křídla, bylo jako pozorovat loď

stahující plachty. Dračice je obratně přisunula až k tělu a pak je složila tak, aby k ní těsně přiléhala jako ptačí křídélka. Šupinatá křídla teď vypadala jako jednoditá součást její kůže. Pak upustila bezvládného jelena, který jí visel z čelistí. „Jezte,“ poručila mladým drakům. Nezůstala však u nich, aby je sledovala; přesunula se k řece. Tam sklonila svou velkou hlavu a napila se mléčně bílé vody. Když se nasytila, hlavu opět zvedla a částečně roztáhla křídla. Její mohutná stehna se napjala, načež se dračice vysoko vymrštila a dvěma mávnutími širokých křídel se zachytila ve vzduchu dřív, než by stačila znovu spadnout na zem. Dál prudce mávala křídly, pomalu se zvedla z říčního břehu a poté odletěla po proudu řeky za dalším lovem.

„Ách,“ povzdychl Thymařin otec. Jeho hluboký hlas překypoval lítostí. „Jaká škoda.“

Dračice pod Thymarou si stále ze své schrány odtrhávala lepkavé proužky čarodějného dřeva a požírala je. Jeden šedivý pruh se jí přilepil k čenichu, a tak po něm sekla malými drápy zavalité přední nohy. Thymaře připadala jako dítě, co má rozpatlanou kaši po tvářích i ve vlasech. Dračice byla menší, než dívka čekala, a taky méně vyvinutá, ale určitě dokáže narůst tak, aby naplnila svůj příslib. Thymara bezradně pohlédla na otce, načež se podívala tam, kam hleděl on.

Zatímco se soustředila na líhnutí pod svým stromem, z jiných schrán se dobývali další draci. Teď je přilákal zabitý jelen a pach jeho čerstvé krve. Nad mrtvým zvířetem se kymáceli a vrávorali dva draci, jeden nevýrazně žlutý a druhý hnědavě zelený. Nebojovali, příliš se soustředili na krmení. Boje přijdou, až nastane čas na urvání posledního sousta, myslela si Thymara. Nyní oba draci dřepěli nad jelenem, přední nohy opřené o úlovek, a trhali kousky kůže i masa. Pak vždycky mrštili hlavami nazad, aby teplé maso dobře spolýkali. Jeden z nich, ten žlutý, se právě zaryl do měkkého jeleního břicha. Z čelistí mu visely

vnitřnosti a na hrdle se objevily rudé a hnědé pruhy jako namalované. Byl to surový výjev, ale o nic horší než hodování jakéhokoli jiného predátora.

Thymara se znovu podívala na otce. Tentokrát zachytila, kam se doopravdy dívá. Předtím jí zacláněli ve výhledu hodující draci hrbící se nad rychle mizejícím mrtvým zvířetem. Mladý drak, kterého otec pozoroval, nějak nemohl vzpřímeně stát. Jen se válel a plazil po břiše. Ze zadku mu trčely nevyvinuté pahýly a jeho hlava se kývala na tenkém krčku. Náhle se drak otřepal a vyrazil nahoru, kde chvíli kolísal. I barvu měl jakousi nesprávnou. Stejně bledě šedou jako jíl, ale jeho kůže byla tak tenká, že mu skrz břicho prosvítaly smyčky bílých vnitřností. Očividně nedokončil vývin a vylíhl se moc brzy na to, aby přežil. Přesto se dál plazil směrem k lákavému masu. Thymara viděla, jak se příliš silně odstrčil znetvořenou zadní nohou a spadl na bok. Nerozumně nebo možná ve snaze zachytit se roztáhl drak křehká křídla. Dopadl na jedno z nich, jenže to se špatně ohnulo a pak hlasitě prasklo. Vzápětí ze sebe tvor vyrazil skřek, ale ten nebyl tak silný jako prudký nápor bolesti, jenž udeřil na Thymařinu mysl. Divoce sebou škubla, až se málem pustila větve. Přilepila se k ní, pevně zavřela oči a bojovala s vlnou nevolnosti, kterou v ní dračí bolest vyvolala.

Pomalů začínala chápat. Tohle bylo to, čeho se Tintaglia obávala. Dračice se snažila udržet zámotky ukryté před světlem. Doufala, že tak vyvíjejícím se drakům poskytne obvyklou dobu klidu. Ale přestože čekali až do léta, asi se stejně vyklubali příliš brzy. Nebo byli moc ztrhaní a hubení, už když vlezli dovnitř, do schrán. Ať už ke znetvoření došlo z jakéhokoli důvodu, bylo to špatně. Všechno špatně. Tihle tvorové se sotva budou moci pohybovat ve svých tělech. Dívka cítila zmatení mladého draka, smíšené s tělesnou bolestí. S námahou odtrhla mysl od dračí bezradnosti.

Pak otevřela oči – a hned ztuhla při pohledu na další hrůzu. Otec slezl ze stromu! Byl na zemi, proplétal se mezi líhnoucími se tvory a mířil rovnou ke znetvořenému drakovi. Thymara díky své vyvýšení poloze věděla, že tvor už je mrtvý. Po chvilce pochopila, že to přímo neviděla, spíš cítila, jak drak umírá. Jenže otec to nevěděl. V obličeji se mu zračila úzkost i strach o toho tvora. Thymara ho znala. Když mohl, tak pomohl. Takový prostě byl.

Avšak dívka nebyla jediná, kdo cítil, že drak umírá. Dva mladí drači mezitím sežrali jelena. Na udupaném, nasáklém jílu po něm zbyly jen šmouhy po krvi a trusu. Oba tvorové hned zvedli hlavy a otočili se směrem k padlému drakovi. A taky k němu klopýtal další nově vylíhnutý drak, červený, s nepřírozeně krátkým ocasem. Žlutý hlasitě zasyčel a zrychlil tempo. Nato zelený otevřel doširoka chřtán a vydal zvuk, který nebyl ani řevem, ani syčením. Zvuk doprovázely drobné kapičky slin, které dopadly na jíl u jeho nohou. Cílem byl Thymařin otec. Díky Saovi, že tvor ještě nebyl plně dospělý, a tak nedokázal vypustit mrak spalujících jedů. Dívka věděla, že dospělí drači tohle umí. Slyšela vyprávění o tom, jak Tintaglia využila svůj dračí dech proti Chalcedským v bitvě o Bingtown. Dračí jed rozežíral maso i kosti.

Zelený možná neměl sílu opařit jejího otce svým dechem, avšak jeho agresivní čin přitáhl k tátovi pozornost toho červeného s krátkým ocasem. Žlutý se zeleným bez váhání obklíčili mrtvého vylíhnutého a začali na sebe přes jeho padlé tělo výhrůžně vrčet. A červený se pustil do sledování kořisti.

Thymara myslela, že to otci dojde – nově vylíhnutý drak uhynul a už mu není pomoci. Čekala, že rozumně ustoupí před nebezpečím, jaké mladí drači představovali. Stokrát, tisíckrát ji táta nabádal k obezřetnosti v místech, kde se nacházejí dravci. „Pokud máš maso a stromová kočka ho chce, nech maso a ustup. Opatříš si jiný, ale jiný život

si neopatříš.“ Až otec uvidí, jak se za ním potácí ten červený drak s trčícím pahýlovitým ocasem, tak určitě moudře ustoupí.

Jenomže otec červeného draka neviděl. Měl oči jen pro padlého, právě vylíhnutého draka. Jakmile se k tvorovi přiblížili dva další draci, vykřikl: „Ne! Nechte ho, dejte mu šanci! Dejte mu ještě šanci!“ Mával rukama, jako kdyby plašil mrchožrouty od úlovku. Pak se rozběhl k padlému drakovi. *Co hodláš dělat?* chtěla se ho zeptat. Všichni nově vylíhnutí tvorové byli větší než on. Sice ještě neumějí plivat oheň, ale už vědí, jak použít zuby a drápy. „Táto! Ne! Ten je mrtvý, už je mrtvý! Tati, utíkej, uteč odsud!“

Slyšel ji. Po jejích slovech se zastavil a dokonce se na ni nahoru podíval.

„Tati, ten už je mrtvý, nemůžeš mu pomoci. Uteč odsud. Doleva! Táto, vlevo, ten červený! Uteč mu!“

Žlutý a zelený už se oba soustředili na mrtvého druha. Vrhli se na něj stejně nevázaně jako předtím na jelena. Předchozí hostina je samozřejmě posílila, takže se nad výběrem jednotlivých částí už víc dohadovali. Thymaru nezajímal vůbec snad jen proto, že zaměstnávali jeden druhého. Starala se o červeného, který se škobrtavě, ale rychle plížil k jejímu otci. Teď otec nebezpečí spatřil. A udělal přesně to, co se obávala, že udělá. Trik, který nezřídka zabíral na stromové kočky. Rozepnul si košili a rozevřel ji, přičemž látku držel daleko od těla. „Když tě něco ohrožuje, buď velká,“ říkával jí často. „Udělej ze sebe tvar, který nepřítel nerozpozná, takže začne být obezřetný. Ukaž větší podobu, někdy dravec ustoupí. Jenom se nikdy neotáčej zády. Sleduj ho očima, udělej se větší a pomalu se pohybuji zpět. Většina koček ráda něco pronásleduje, takže jim to nesmíš dovolit.“

Jenomže tohle nebyla kočka, ale drak. S doširoka otevřenými čelistmi a bílými, ostrými zuby. Hlad byl jeho nejsilnější pocit. I když se

otec udělal viditelně větším, drak žádný strach neprojevil. Místo toho Thymara slyšela, ne, *cítla* přímo radostný zájem draka o otce. *Maso. Velké maso. Potrava!* Hlad ho pohltil a tvor dál vrávorál za ustupujícím mužem.

„To není maso!“ zařvala na draka Thymara. „Žádná potrava. Není to potrava. Utíkej, tati, obrať se a utíkej! Utíkej!“

A pak se souběžně odehrály dva zázraky. První byl ten, že ji mladý drak uslyšel a vylekaně natočil svou hlavu s tupým nosem jejím směrem. Chtěl se na ni podívat, ale díky tomu ztratil rovnováhu a směšně se zamotal v malém kroužku. A potom Thymara uviděla to, co jí dříve unikalo. Drak byl deformovaný. Jednu nohu měl výrazně menší než druhou. *To není jídlo?* Ucítla plačtivou ozvěnu svých slov. *Není to maso? Není maso?* Srdce jí pro toho mladého červeného přímo pukalo. Žádné maso. Jenom hlad. V té chvíli jednoty cítila dračí hlad i zoufalství.

Ze spojení ji však hned vytrhl druhý zázrak. Otec ji poslechl. Spustil paže, otočil se a vyrazil zpátky ke stromům. Thymara viděla, jak uskočil před malým modrým drakem, jenž po něm už už chňapal roztouženými čelistmi. Potom táta doběhl ke kmeni stromu a s letitou zkušeností na něj vyšplhal skoro tak rychle, jako když předtím běžel po povrchu země. Ve chvílce byl v bezpečí z dračího dosahu. A to bylo dobře, poněvadž ten malý modrý, plný naděje, už klusal za ním. Teď stál u paty stromu a frkal a čenichal směrem k místu, kam dívčín otec vyšplhal. Zkusmo kousl do kmene stromu, načež zakroutil hlavou a ustoupil. *Maso není!* usoudil rozhodně a odpotácel se. Kolébal se pryč a na území, kde se ze schrán z čarodějného dřeva klubali další a další mladí draci, za ním zůstávala křivolaká cestička. Thymara už se za modrým nedívala. Sklouzla na konec větve, klekla na koleno, vstala a vyběhla po větvi až ke kmeni. Setkala se s otcem ve chvíli, kdy vyšplhal nahoru

na strom. Chytila ho za ruku a zabořila mu tvářičku do ramene. Byl cítit potem strachu.

„Táto, co sis myslel?“ dožadovala se odpovědi. Samotnou ji ohromilo, kolik zlosti se v jejím hlase ozvalo. Ale hned potom pochopila, že má plné právo být naštvaná. „Kdybych tohle udělala já, zuřil bys! Proč jsi tam šel, co sis myslel, že tam zmůžeš?“

„Pojď výš!“ odfukoval táta. Ráda ho následovala na vyšší větev. Dobrá větev, tlustá a skoro vodorovná. Sedli si bok po boku. Otec pořád ještě oddechoval, ze strachu nebo z vyčerpání – možná kvůli obojímu. Thymara vytáhla z brašny svůj vak na vodu a nabídla mu. Vděčně přijal a zhluboka se napil.

„Mohli tě zabít.“

Odtáhl ústa od hubice vaku, zazátkoval ho a vrátil jej dceři. „Jsou to pořád děti. Neohrabaný děti. Dostal bych se pryč. A taky jsem se přece dostal.“

„Nejsou to žádný děti! Nebyli jimi, už když vlezli do zámotků, a teď jsou to kompletní draci. Tintaglia dokázala lítat už za několik hodin po vylíhnutí. Lítat a taky zabíjet.“ Při řeči dívka ukázala skrz listí na přilétající modrostříbrný záblesk. Najednou dračice prudce poklesla a střemhlavě přistávala. Zbrzdila sestup, takže vítr, který vytvářela její divoce bijící křídla, zasáhl strom i obyvatele Deštné divočiny. Pak pustila z pařátů dalšího jelena a ten s bouchnutím dopadl na jíl. Tintaglia se nezastavovala. Křídla ji vynesla opět nahoru a pryč, znovu na lov. Nově vylíhlí draci začali pištět a okamžitě pe-lášili k jelenovi. Vrhli se na jídlo. Chvatně rvali kusy masa a hltavě polykali.

„Mohl jsi tam být ty,“ upozornila Thymara otce. „Možná teď vypadají jako nemotorný děti, ale jsou to dravci. Predátoři, co jsou stejně chytří jako my. A větší než my, no a taky umí líp zabíjet.“ Půvab

čerstvě vylíhnutých draků rychle mizel. Thymařin údiv vystřídalo něco mezi strachem a nenávistí. Ten tvor mohl zabít jejího otce.

„Všichni ne,“ poznamenal otec smutně. „Koukni se dolů, Thymaro. A pověz mi, co vidíš.“

Z tohoto výhodného vyššího postavení měla dívka širší rozhled na místo líhnutí. Odhadovala, že tak čtvrtina kmenů čarodějného dřeva mladé draky nikdy nevydá. Draci, co se vylíhli, už slídili po mrtvých schránách. Thymara sledovala, jak jeden mladý červený drak syčí na mrtvou schránu. Ta začala za okamžik vypouštět kouř a vystoupaly z ní tenké pramínky mlhy. Červený zabořil do čarodějného dřeva zuby a odtrhl dlouhý pruh. Thymaru to překvapilo. Čarodějné dřevo totiž bylo tvrdé, s jemnou kresbou. Stavěly se z něj lodě. Teď se ale zdálo, že dřevo se rozkládá na dlouhé vláknité šňůry. Mladí draci je odtrhovali a lačně je hltali. „Zabíjejí svůj vlastní druh,“ řekla, přesvědčená, že tohle byla ta věc, kterou jí otec chtěl říct.

„Pochybuju. Myslím, že v těch kmenech draci uhynuli dřív, než se mohli ze schrán osvobodit. A ostatní draci to vědí. Nejspíš to cítí. Podle mýho něco v jejich slinách spouští takovou reakci, že kmeny změknou a jsou požitelné. Pravděpodobně je to stejná reakce, díky které se kmeny prolomí, když se mláďata líhnou. Nebo je to slunečním světlem. Ale o tom jsem nemluvil.“

Thymara se znovu podívala. Mladí draci vrávoravě bloumali po jílovité pláži. Někteří si troufli až na kraj vody. Jiní se shlukli okolo prověšených schránek mrtvých draků a rvali a žrali. Z mrtvého mláďete i z jelena, kterého přinesla Tintaglia, zbyly jen krvavé šmouhy. Thymara teď pozorovala draka se zavalitýma předníma nohama, jak čichá k písku, na němž jelen ležel. „Je špatně vyvinutý.“ Podívala se na otce. „Proč je jich *tolik* špatně vyvinutých?“

„Možná...“ začal otec, ale než mohl pokračovat, spustil se z vyš-

ší větve Rogon a přidal se k nim. Otcův občasný lovecký druh se mračil.

„Jerupe, tak se ti nic nestalo! Co sis myslel? Viděl jsem tě dole, i to, jak po tobě ta nestvůra šla. Z místa, kde jsem byl, nebylo vidět, jestli jsi vylezl na kmen, nebo ne! Cos to tam dole zkoušel?“

Otec se zahleděl dolů. Napůl se usmíval, ale možná měl i trochu zlost. „Myslel jsem, že bych mohl pomoci tomu, na kterého útočili. Nedošlo mi, že už je mrtvý.“

Rogon pohrdavě zavrtěl hlavou. „I kdyby nebyl, nemělo by to smysl. Každý hlupák by poznal, že nebyl způsobilý k životu. Vždyť se na ně podívej. Polovina jich uhyne, než skončí den, odhaduju. Slyšel jsem zvěsti, že prý se ten kluk Elderling bál, aby se něco takovýho nestalo. Já jsem byl těsně nad tím na pódiu a nikdo nevěděl, jak se zachovat. Selden Vestrit je očividně zdrcený. Dívá se, ale vůbec nic neříká. Můžeš se vsadit, že teď tam žádná hudba nehraje. A polovina těch důležitých lidí, co drží svítky s projevy, je čist nebudou. Nikdy nevidíš pohromadě tolik důležitých lidí, kteří nemají co říct. Tohle měl být velký den – draci vzlétající k nebi; naplnění naší dohody s Tintaglií. A místo toho – na prostý nezdar.“

„Ví někdo, co bylo špatně?“ položil Thymařin otec váhavou otázku.

Jeho kamarád pokrčil svými širokými rameny. „Cosi se říká o tom, že neměli v zámotcích dostatek času a že neměli dost slin, aby s nimi vystačili. Špatný nohy, křivý záda – podívej, koukni támhle na toho. Ten nedokáže ani zvednout hlavu. Čím dřív ho ostatní zabijí a sežerou, tím líp pro něj.“

„Oni ho nezabijí,“ pronesl Thymařin otec s jistotou. Dívka duma-la, jak to ví. „Draci nezabíjejí svůj druh, kromě bitev při páření. Když nějaký drak uhyne, sežerou ho. Ale nezabíjejí se navzájem kvůli potravě.“

Rogon se posadil na větev vedle jejího táty. Líně pohupoval bosýma nohama. „Jasně, neexistuje problém, z kterýho by někdo jiný netěžil. O tom právě jsem si s tebou chtěl promluvit. Viděl jsi, jak rychle pozřeli toho jelena?“ odfrkl si. „Zjevně neumí sami lovit. A dokonce ani dračice jako Tintaglia nemůže nalovit tolik, aby je nakrmila všechny. Takže tu vidím příležitost pro nás, starý brachu. Než tenhle den skončí, Radě dojde, že někdo musí ta zvířátka pořád krmit. Není možný nechat hladovou tlupu draků běhat volně u základny města, hlavně když tu neustále chodí sem a tam výkopový čety. A v tý chvíli přichází řada na nás. Jestliže oslovíme Radu Deštný divočiny, aby nás najala na lov pro draky, získáme tak práci. Ne že bychom mohli udržet krok s poptávkou, ale pokud budeme chtít, mělo by to vynášet. I když nám velký drak se zabíjením pro ně pomůže, maso zvířat stejně brzo dojde. Ale chvíli by to mohlo šlapat.“ Rogon zavrtěl hlavou a zazubil se. „Nechci domýšlet, co se stane, až maso dojde. Pokud se teda neobracejí proti sobě a nežerou svůj druh, tak se obávám, že nejbližší kořistí po ruce budeme my. S těmi draky to byla špatná dohoda.“

Vtom se ozvala Thymara. „Ale my jsme s Tintaglií uzavřeli smlouvu. A slovo kupce je jeho závazkem. Řekli jsme, že pomůžeme Tintaglii se o ně postarat, když zabrání Chalcedským v přístupu na naše pobřeží. A to ona udělala.“

Rogon si jí nevšímal. Rogon si jí totiž nikdy nevšímal. Nikdy s ní sice nezacházel špatně jako s některými jinými, ale taky se nikdy nepodíval přímo na ni a ani neodpověděl na její slova. Thymara už si na to zvykla. Nebylo to nic osobního. Odvrátila pohled od mužů, načež se přistihla, že si čistí dráčky o kůru stromu, a přestala s tím. Podívala se zase na ně. Táta měl nehty černé a Rogon taky. Někdy jí to připadalo jako nepatrný rozdíl, že se otec narodil s černými nehty na rukou i no-

hou, kdežto ona s drápy jako ještěrka. Takový malý rozdíl, a mohlo na něm spočívat rozhodnutí o životě, anebo smrti.

„Má dcera mluví pravdu,“ řekl otec. „Naše Rada s dohodou souhlasila, tudíž nemají na výběr a musí jí dostát. Mysleli si, že slib pomáhat drakům skončí s jejich vylíhnutím. Očividně neskončí.“

Thymara odolala touze zavrtět se. Nesnášela, když otec nutil své kamarády, aby uznali její existenci. Lepší bylo, když jim dovolil nebrat ji na vědomí. Protože pak si nemusela všimnout ani ona jich. Pohlédla stranou a snažila se neposlouchat rozhovor o těžkostech s lovem dostatečného množství masa pro tolik draků i řeči o tom, že není možné nově vylíhnuté draky na úpatí města prostě přehlížet. Pod bažinatým terénem Cassaricku ležely ruiny. Pokud je obyvatelé Deštné divočiny budou chtít odhalit kvůli pokladu Elderlingů, pak budou muset najít způsob, jak mít ty mladé draky stále syté.

Thymara zívla. Politika kupců Deštné divočiny a draci neměli nikdy s jejím životem ani s ní samotnou nic společného. Otec jí sice říkal, že by se o tyhle věci přesto měla zajímat, jenže ono bylo tak těžké nutit se do zájmu o situace, do nichž nikdy neměla možnost mluvit. Její život se odvíjel mimo takové záležitosti. Zvažovala-li svou budoucnost, věděla, že ona sama je jediná, na koho se kdy může spoléhat.

Podívala se dolů na draky a najednou pocítila nevolnost. Otec měl pravdu. I Rogon ji měl. Pod ní hynuli mladí draci. Jejich druhové je nezabýjeli, ačkoli vždycky bez váhání obkroužili ty, kteří padli. Jak toužebně čekali, až vypustí poslední dech. Tolik z nich, myslela si Thymara, tolik vylíhlých draků se vyklubalo neschopných čelit drsným podmínkám Deštné divočiny. Co se stalo špatně? Mluvil Rogon pravdu?

Vtom přiletěla Tintaglia na další návštěvu. Z nebe opět spadlo nějaké mrtvé zvíře. Jen těsně minulo mladé draky, kteří se při příletu dračice

shlukli na jedno místo. Thymara nepoznala, co za zvíře Tintaglia shodila. Bylo větší než všichni jeleni, které kdy viděla, a mělo oblé tělo s hrubými štětinami. Než jí masa draků zastínila výhled, zahlédla ještě tlustou nohu s rozděleným kopytem. Nemyslela si, že to je jelen, i když mnoho jelenů zatím neviděla. Bažinatá, travnatá krajina, která tvořila lesní půdu Deštné divočiny, jelenům příliš nepřála. Člověk musel cestovat celé dny a dny, aby se dostal k počátkům podhůří lemujícího široké říční údolí. Ale jen blázen by lovil tak daleko od domova. Takoví lovci si snědli jídlo už po cestě tam a cestou zpět museli ujídat z úlovku. Maso, které cestu přežilo, bylo často napůl zkažené. Anebo ho zbylo tak málo, že by pro lovce bylo lepší smířit se někde blíž k domovu s tuctem ptáků či pěknou a tlustou zemní ještěrkou. Ulovený tvor měl lesklou černou kůži, velké hrby masa na ramenou a široké, roztažené rohy. Thymara přemítala, jak se mu asi říká, když vtom jí krátký dotek dračí mysli napověděl. *Jídlo!*

Najednou zaslechla v Rogonově hlase vzrůstající zlost. To ji přimělo obrátit pozornost zpátky k rozhovoru mužů. „Já jenom říkám, Jerupe, že pokud se tyhle stvůry nepostaví na nohy a nezačnou do roka lítat a samy si lovit, tak buď uhynou, nebo ohrozí lidi. Dohoda nedohoda, nemůžeme za ně nýst zodpovědnost. Každý tvor, který se neumí sám nakrmit, si nezaslouží žít.“

„Ale takhle jsme se s Tintaglií nedohodli, Rogone. Nezáskali jsme právo rozhodovat, jestli ti tvorové zemřou, nebo budou žít. Řekli jsme, že je ochráníme výměnou za Tintagliinu ochranu ústí řeky před chalcedskými loděmi. Já to vidím tak, že by bylo moudrý dodržet náš díl dohody a dát těm mláďatům šanci vyrůst a přežít.“

„Prý šanci!“ Rogon našpulil rty. „Ty ses vždycky moc staral o dávání šancí, Jerupe. Jednou ti to přinese smrt. Málem to bylo už dneska! Přemýšlel snad ten tvor o tom, že ti dá šanci žít? Ne, ani náhodou. A to

nebudeme mluvit o tom, jaký štěstí jsi měl před jedenácti lety s tou poslední věcí, který jsi dal ‚šanci žít‘.“

„Ne, o tom mluvit nebudeme,“ souhlasil otec příkrým tónem, který zněl všelijak, jen ne přístupně.

Thymara nahrabila ramena. Přála si, aby se uměla udělat menší nebo aby najednou nabrala barvy kůry, jako to uměly některé stromové ještěrky. Rogon totiž myslel ji. A hlasitě a jasně mluvil proto, že chtěl, aby ho slyšela. Neměla s ním zkoušet mluvit a otec se neměl pokoušet nutit ho, aby ji vzal na vědomí. Zastírání je vždycky lepší než boj.

Thymara ale věděla, že navzdory drsným slovům, která o ní pronesl, je Rogon otcův přítel. Vyrůstali spolu, učili se společně loveckému i lezeckému umění, byli kamarádi a společníci po většinu života. Sledovala je spolu při lovu. Když se blížili k pronásledované kořisti, pohybovali se tak, jako kdyby byli dva prsty jedné ruky. Vídávala je společně se smát i kouřit. Jednou si Rogon zranil zápěstí a nemohl celou sezónu lovit ani sklízet, a tak Thymařin otec lovil pro obě rodiny. Pomáhala mu, přestože s ním nikdy nechodila získanou potravu předávat. Nemělo smysl Rogonovi stále předhazovat, že přijímá pomoc od někoho, kdo se podle něj nikdy neměl narodit.

Díky tomuhle přátelství před chvílí Rogon sjel po stromě tak rychle – aby zkontroloval otcovo bezpečí. A díky němu měl na otce zlost, že tak riskoval. A konečně – ze stejného důvodu si taky přál, aby Thymara neexistovala. Rogon byl otcův přítel a nesnášel, když se musel dívat, co její existence udělala s jeho životem. Představovala pro něho břemeno, hubu, kterou je třeba krmit, navíc bez naděje, že někdy přinese nějakou výhodu.

„Já svýho rozhodnutí nelituju, Rogone. A neudělal jsem chybu. Bylo to *mý* rozhodnutí, ne Thymařino. Takže jestli chceš někoho obviňovat, tak leda mě, ne ji. Ignoruj a vyřaď mě, ale ji ne! To já se řídil

pokyny porodní báby. Já jsem šel dolů, sebral své dítě a donesl ho zase domů. Protože jsem se na ni díval a od chvíle, co se narodila, jsem věděl, že si zaslouží šanci. Nestaral jsem se o její nehty na nohou anebo jestli má na páteři řadu šupin. Nezajímalo mě, jak dlouhý má chodidla. Uvědomoval jsem si, že si prostě zaslouží dostat šanci. A měl jsem pravdu, ne? Vždyť se na ni podívej. Jakmile byla dost stará na to, aby se mnou vyrazila pod lesní baldachýn nebo po cestičkách z větví, dokázala svou cenu. Přináší domů víc, než sní, Rogone. Není to snad pro lidi měřítko hodnoty lovce nebo sběrače? Tak kvůli čemu se při pohledu na ni teda cítíš tak nespůj? Je to proto, že jsem porušil nějaký pitomý pravidla a nedovolil, aby moje děcko odnesli a sežrali? Nebo je to tak, že se na ni koukáš a chápeš přitom, že ta pravidla jsou špatná, a přemítáš, kolik dalších dětí mohlo takhle vyrůst a stát se obyvateli Deštný divočiny?“

„Nechci se o tom bavit,“ řekl Rogon náhle. Vstal tak prudce, že málem ztratil rovnováhu. Něco, co otec řekl, ho řálo do živého. Rogon patřil mezi nejlepší lezce. Nikdy ho nic nevyděsilo. Thymaru najednou zamrazilo. Rogon měl děti. Dvě, oba to byli chlapci. Jednomu bylo sedmnáct a druhému dvanáct. Thymara uvažovala, zda Rogonova žena nebyla mezi těmi dvěma kluky těhotná. Nebo jestli nepotratila. Anebo třeba porodní bába někdy odnesla z jeho domu do noci Deštné divočiny vřískající uzlík. Nebo dva.

Vrátila se pohledem zpátky k říčnímu břehu dole a dívala se už jen tam. Dumala, zda otec svými drsnými slovy neukončil jedno životní přátelství. Nemysli na to, poradila sama sobě, a koukala dál dolů na draky. Bylo jich méně než předtím a z nevyklubaných zámotků už nezbyvalo skoro nic. Někteří lidi z toho budou zklamaní. Čarodějné dřevo byl velmi ceněný materiál. Objevily se tu dohady, zda bude možné zachránit zbylé slupky kmenů, až se draci vylíhnou. Z lidí, kteří se tu sešli na pozorování dračího líhnutí, mnozí spíš doufali v nějaký zisk,

než že by chtěli vidět onu úžasnou událost. Thymara se pokusila spočítat zbývající draky. Věděla, že na začátku tu bylo sedmdesát devět kmenů čarodějného dřeva. Kolik jich zplodilo životaschopné draky? Jenomže tvorové se pořád zmateně hemžili po celém prostranství, a když zase přiletěla Tintaglia a upustila dolů čerstvě uloveného srnce, vznikl neuvěřitelný chaos a dívka už nespočítala nic. Cítila, jak se otec na větvi přesouvá. Přikrčil se vedle ní. Promluvila dřív, než něco stačil říct on. „Napočítala jsem jich nejméně třicet pět,“ řekla, jako kdyby jeho řeč k Rogonovi vůbec neslyšela.

„Třicet dva. Snazší je, když je napočítáš podle barevných skupin a pak je sečteš.“

„Hm.“

Chvilí bylo ticho, pak otec promluvil znovu. Jeho hlas byl teď hlubší a vážnější.

„Co jsem mu řekl, jsem myslel vážně, Thymaro. Bylo to moje rozhodnutí. A nikdy jsem toho nelitoval.“

Dívka mlčela. Co na to mohla říct? Měla mu děkovat? To jí připadalo jaksi studené. Copak by dítě mělo děkovat rodiči za to, že žije, děkovat otci, že nedovolil, aby ji odhalili? Poškrábala se vzadu na krku. Zaryla dráčky podél řady šupin, aby uklidnila svědění, a pak neohrabaně změnila téma. „Kolik myslíš, že jich přežije?“

„Nevím. Předpokládám, že to z velké části záleží na tom, kolik jim Tintaglia přinese potravy a jak dobře splníme slib, daný naší velké dračici. Podívej.“

Nejsilnější mladí draci už se sbíhali ke shozenému masu. Nebylo to tak, že by záměrně odstrkovali své slabší bratry. Kolem úlovku se jich prostě mohlo shromáždit jen určité množství a ti první nedávali přednost. Ale Thymařin otec ukazoval na něco jiného. Na kraji místa, kde probíhalo líhnutí, přinášela skupina jakýchsi mužů koše. Mnozí měli

tetované tváře – „tetování“. Byli to nedávní přistěhovalci, bývalí otroci, kteří se pokoušeli vybudovat si zde nový život. Dívka sledovala, jak nejpřednější muž vyrazil, odhodil koš a chvatně ustoupil. Z koše se vysypala hromada stříbrných ryb. Klouzaly po sobě, až se rozprostřely po matně šedém říčním břehu. Potom přidal ke smýkající se hromadě svůj náklad druhý muž a po něm ještě třetí.

Draci, které ti druzí vyřadili z davu, to zaznamenali. Pomalu se obrátili, hleděli, a pak, jako povzbuzení jednotnou vůlí, opustili chumel hodujících druhů a pospíchali k jídlu, jen se jim klínovité hlavy na točitých krcích napínaly. Čtvrtý muž vzhlédl, zaječel a upustil svůj náklad. Z kutálejícího se koše vypadla ryba. Muž nic nepředstíral, otočil se a běžel pryč jako o život. Tři další muži za ním shodili náklady tam, kde stáli, a dali se na útěk taky. Než prchající chlapi dorazili na kraj lesa, draci už byli u ryb. Každý ukořistil rybu, načež hodil hlavou vzad, aby ji mohl polknout. Thymare tím připomínali ptáky. Za první várkou draků samozřejmě přišli další. Tihle ovšem vrávorali a kulhali. Byli chromí, zmrazení, slepí a zkrátka hloupí, jak si myslela Thymara. Klopýtali a při chůzi pronikavě řvali. Jeden světle modrý najednou spadl na bok a zůstal ležet, ale přitom kopal nohama, jako kdyby pořád kráčet k potravě. Druzí si ho prozatím nevšíмали. Thymara věděla, že záhy se stane potravou pro ostatní.

„Vypadá to, že mají ryby rádi,“ řekla, aby nemusela říct nic jiného.

„Nejspíš mají rádi jakýkoli maso. Ale podívej. Už je všechno pryč. To byl ranní úlovek a zmizel během několika okamžiků. Jak udržíme krok s takovouhle chutí k jídlu? Když jsme uzavírali dohodu s Tintaglií, mysleli jsme, že ti vylíhnutí budou jako ona, že se z nich za pár dní po vylíhnutí stanou nezávislí lovci. Pokud se však nepletu, tak ani jeden neumí ještě použít křídla.“

Mladí draci olizovali a očichávali jíl. Jeden zelený zvedl hlavu

a dlouze zakřičel, ale Thymara nedokázala rozeznat, jestli si stěžuje nebo někomu hrozí. Drak sklonil hlavu a uvědomil si, že světle modrý přestal kopat nohama. A tak po něm hned vyrazil. Další, kteří zaznamenali, že má o cosi zájem, rovněž pospíšili tím směrem. Zelený se ihned rozběhl houpavým poklusem. Thymara se podívala jinam. Nechtěla vidět, jak světle modrého požírají.

„Jestliže je nenakrmíme, potom podle mýho ti slabí vyhladoví. Po čase zbude tak málo draků, že ty už nasytit dokážeme.“ Snažila se mluvit klidně a dospěle a vyjádřit tak osudovost, která podpírala životní filozofii většiny obchodníků Deštné divočiny.

„Myslíš?“ zeptal se otec. Jeho hlas zněl chladně. Káral ji snad? „Nebo máš za to, že si najdou další maso?“

Krev, tak měděná a teplá. Tohle přesně chtěla. Vyplázla svůj dlouhý jazyk a olízla si tvář. Nejen proto, aby ji očistila, ale taky ve snaze sebrat všechny zbytky po jídle, co tam třeba zůstaly. Jelen byl výtečný, ještě neztuhlý a teplý. Když zabořila čelisti do jelenova břicha, vydaly vnitřnosti své nádherné aroma. Výborné, lahodné..., ale bylo toho tak málo. Nebo tak jí aspoň napovídal žaludek. Sežrala skoro čtvrtku jelena. A zhltnula celý zámotek, který nespotřebovala při líhnutí. Měla by se cítit přinejmenším příjemně, když už ne nasyceně. Věděla, že by to tak mělo být, stejně jako věděla tolik dalšího o dračím životě. Koneckonců, měla k dispozici celé generace vzpomínek. Stačilo jen napnout mysl zpět a hned pozná způsoby svého druhu.

A taky získám jméno, vzpomněla si náhle. Jméno. Něco, co jí bude pasovat, něco přiměřeného k jednomu z pánů Tří království. Pro tu chvíli vytlačila z mysli hlad. Nejdřív tedy jméno a pak hned řádnou péči o zevnějšek. A poté, až si uhladí křídla, přijde na řadu lov. Bude lovit a zabíjet a nebude se s nikým dělit! Ta myšlenka ji zaplavila a celou

rozechvěla. Zvedla ze zad složená křídla a lehce jimi zamávala. Rychle ji tak napumpuje do tuhých membrán krev. Křídla vyvinula silný vítr, až ji to málem shodilo. Vyzývavě zakrákorala, aby všichni, kdo by se jí třeba chtěli vysmívat, věděli, že ten nečekaný krok do boku zamýšlela. Opět nabyla rovnováhu. Jakou barvu má v tomhle životě? Ohnula krk a obrátila se, že sama sebe prozkoumá. Modrou. Modrou? Nejobvyklejší barvu draků? Na chvíli pocítila zklamání, ale potom to nechala být. Modrá. Modrá jako obloha. Jedině dobře, tak se aspoň skryje během letu. Modrá jako Tintaglia. Modrá není nic, nad čím by se musela ostýchat. Modrá... byla... Modrá byla... Ne. Modrá je. „Sintara!“ zaslyčela vtom své jméno. Zkoušela je vypustit do vzduchu. Sintara. Sintara z jasně modrého letního nebe. Zvedla hlavu, nadechla se a trhla hlavou dozadu. „Sintara!“ vytroubila, hrdá na to, že se jako první z téhle letní líhně umí pojmenovat.

Nevyznělo to však moc dobře. Možná se nenadechla dost zhluboka. Proto znovu hodila hlavou nazad a vtáhla vzduch do plic. „Sintara!“ oznámila znovu. Poté se postavila na zadní nohy a vyskočila s roztaženými křídly vzhůru.

Dračice v sobě nese vzpomínky celé své dračí rodové linie. Nenačázejí se vždy v popředí mysli, ale jsou tam, aby z nich mohla čerpat. Někdy se objevují záměrně, když hledá informace, jindy se vynořují nenápadně v době potřeby. Možná proto bylo tak strašné to, co se stalo potom. Dračice se nevyváženě zvedla ze země – jednu zadní nohu měla silnější než tu druhou. To už bylo samo o sobě dost špatné. Avšak když se pokusila srovnat pomocí křídel, otevřelo se jen jedno. Druhé, zamotané a křehké, zůstalo přilehlé k tělu, takže se tvor nedokázal vzchopit. Dračice se zhroutila na bahnitý říční břeh. Ležela tam, celá popletená. Náraz těla byl vysilující, ale stejně tak ji ohromila i jistota, že tohle se v celé její rodové linii žádnému drakovi nikdy nestalo, jak

jen daleko její vzpomínky sahaly. Nejprve tu zkušenost nemohla vstřebat, poněvadž neměla žádné vedení, které by jí napovědělo, co bude dál. Odtlasila se silným křídlem, ale podařilo se jí jenom převalit se na záda. A to je pro draka ta nejméně příjemná poloha. Za pár okamžiků pocítila, že dýchání jí stojí víc úsilí. Také si s hrůzou uvědomovala, že je v takové pozici mimořádně zranitelná. Dlouhé hrdlo i krásně šupinaté břicho zůstaly nechráněné. Musí se dostat zpátky na nohy.

Zkusmo kopla zadní nohou, ale bezvýsledně. Menší přední nohy marně hrabaly do vzduchu. Složené křídlo měla částečně přimáčknuté pod sebou. Snažila se pomocí něj překulit, jenže svaly ji neposlouchaly. Konečně se jí díky mrskání ocasem povedlo převalit se na břicho. Vyškrábala se na zadní nohy a pak se rychle vztyčila. Lepkavý jíl pokrýval polovinu jejího těla. Zlost se v ní prala se studem za to, že ji druhové viděli v tak trapné pozici. Otřepávala se ve snaze zbavit kůži ulpívajícího bláta a přitom se nazlobeně rozhlížela všude kolem.

Její směřem se však dívali pouze dva další draci. Jakmile se znovu dostala na nohy a výhrůžně se na ně podívala, ztratili o ni zájem a uchýlili se k jinému tvorovi, roztaženému na zemi. Onen drak se totiž přestal hýbat. Dvojice ho chvilku tázavě pozorovala, načež s radostí, že je mrtvý, sklonila hlavy a pustila se do hodování. Sintara udělala dva kroky směrem k nim, ale pak se rozpačitě zastavila. Instinkt jí velel jít a nakrmit se. Bylo tam maso, po němž by zesílila, a v tom mase se navíc nalézaly vzpomínky. Když ho pozře, získá sílu pro tělo a neocenitelné zkušenosti odlišné dračí rodové linie. Nemohla se nechat zastrašit, protože sama se málem takovým masem stala. O to větší důvod nakrmit se a zesílit.

Bylo to právo silnějšího, nasytit se ze slabšího.

Ale co z toho je ona?

Učinila vrávoravý krok na svých nerovnoměrně svalnatých nohou a pak se zarazila. Chtěla rozvinout křídla, ale rozevřela jen to zdravé.

Cítala, jak sebou druhé křídlo cuká. Otočila hlavu na dlouhém krku s tím, že křídlo upraví do lepší polohy. Zůstala však udiveně zírat. *Tohle* že je její křídlo, ta zakrslá věc? Vypadalo jako holá jelení kůže, napnutá na kostech úlovku skoleného uprostřed zimy. Tohle nebylo pořádné dračí křídlo. Nikdy neunese její váhu, nevyzdvihne ji do vzduchu, aby mohla létat. Dloubla do něj čenichem. Nemohla uvěřit, že to je skutečně součást jejího těla. Teplý dech se dotkl oné chatrné, nepoužitelné věci. Pak odtáhla čumák zpátky, celá zděšená, jak je křídlo vadné. Mysl jí vířila a snažila se tomu porozumět. Je přece Sintara, drak, královna dračice, která se narodila, aby vládla nebesům. Takové znetvoření nemůže být její součástí. Listovala vzpomínkami, tlačila se hlouběji a dál a pokoušela se najít něco, nějakou připomínku předka, jenž se musel vyrovnávat s podobnou pohromou. Ale nenacházela žádnou.

Znovu se podívala na ty dva hodovníky. Z nedochůdčete, které zemřelo, toho zbývalo už velmi málo. Pár červených, lesklých žeber, mokrá hromada vnitřností a kousek ocasu. Slabý odešel, aby vyživil silné. Jeden z požírajících draků si jí všiml. Zvedl čenich, červený od krve, vycenil zuby a vyklenul karmínově rudý krk. „Ranculos!“ pojmenoval sám sebe a zároveň jí svým jménem zahrozil. Vypadalo to, jako by na ni jeho stříbrné oči vystřelovaly jiskry.

Měla by se stáhnout. Byla přece mrzák, neduživce. Avšak způsob, jakým na ni ten drak vycenil zuby, v ní něco probudil. Neměl právo ji takto napadat. Vůbec žádné. „Sintara!“ zasyčela na něj. „Sintara!“

Udělala krok k němu a ke zbytkům mrtvoly, když vtom na hřbetě ucítla nápor vzduchu. Otočila se a sklopila na obranu hlavu, ale to se jen vracela Tintaglia s nákladem nového masa. Upustila z výšky zajíce a ten dopadl Sintaře téměř u nohou. Byl čerstvě zabitý. Oči měl stále ještě jasné a hnědé a z hlubokých ran na hřbetě mu vytékala krev.

Sintara ihned zapomněla na Rancula i bídné zbytky, které si tak hlídal, a skočila k padlému zajíci.

A zase zapomněla, jak nevyvážené jsou její síly. Opět dopadla špatně, ale tentokrát se stihla před pádem skrčit. Vrhla se ke kořisti a rozpřáhla na ni své přední nohy. „Sintara!“ zasyčela. Nakřčila se nad mrtvým zajícem a varovně zařvala na všechny, kdo by ji třeba chtěli nějak napadat. Jekot však zněl pisklavě a hvízdavě. Další potupa. Ale na tom nesejde. Ona má to maso, ona a nikdo jiný. Sklopila hlavu a divoce se do zajíce pustila. Zuřivě rvala jeho měkké břicho a nabírala do čelistí krev, maso i vnitřnosti. Přinášelo jí to útěchu. Pak kořist sevřela a hryzala ji, jako kdyby ji znovu zabíjela. Když odtrhala maso, zaklonila hlavu a polkla. Maso a krev. Vzápětí hlavu opět sklonila a urvala další kus. Nakrmila se. Bude žít.

1. den zelenajícího se měsíce

7. rok vlády nejvznešenějšího a nejnádhernějšího satrapy Cosga

1. rok Nezávislé aliance kupců

***Od Ereka, chovatele ptactva v Bingtownnu, Detozimu,
chovateli ptactva v Trehaugu***

Detozi,

vypust prosím hejno nejméně pětadvaceti mých ptáků, i když třeba momentálně nemáš žádné zprávy, které by měli doručit. Jak kupci dychtivě potvrzovali svou účast na líhnutí draků, byl provoz zpráv do Trehaugu tak rušný, že pocítili vážný nedostatek poštovních holubů.

Erek

KAPITOLA 3

Výhodná nabídka

„Alise, máš tu hosta.“

Alise pomalu zvedla oči. Její uhel na skicování setrval nad těžkým papírem na stole. „Teď?“ zeptala se zdráhavě.

Její matka povzdechla. „Ano, teď. Celý den jsem ti říkala, že ono ,teď‘ nadejde. Věděla jsi, že Hest Finbok přijede. Věděla jsi to už od jeho poslední návštěvy minulý týden ve stejnou hodinu. Alise, to, že se ti dvoří, tebe i celou naši rodinu ctí. Měla bys ho vždycky vlídně přijmout. Jenže pokaždé, když se ozve, musím jít a vysлідit tě z úkrytu. Chci, aby sis zapamatovala, že když tě nějaký mladý muž navštíví, je zdvořilé jednat s ním uctivě.“

Alise položila uhel. Otřela si ušmudlané prsty do líbezného kapesníčku vyšitého sevianskou krajkou. Matka svraстила obličej. Byla to taková maličká pomsta. Kapesník byl totiž dárek od Hesta. „Nehleď na to, jak bedlivě musíme mít všichni na paměti, že je to můj jediný nápadník, tudíž má jediná šance na vdavky,“ poznamenala tak tiše, že to matka ani neslyšela. S povzdechem dodala: „Už jdu, mami. A budu slušná.“

Matka chvíli mlčela. „To je od tebe moudré,“ řekla konečně a chladným, avšak přesto vlídným hlasem dodala: „Uklidňuje mě, když vidím, že jsi konečně přestala trucovat.“

Alise nedokázala říct, jestli matka prohlašuje něco, o čem věří, že je pravdivé, nebo požaduje, aby dcera vyhověla diktátu mravů. Na okamžik zavřela oči. Dnes se tady na severu, v hlubinách Deštné divočiny, líhnou draci ze svých schrán. Nebo vlastně, opravila se, nastal den, který určila Tintaglia. Mají ze sebe setřít listí a suť, aby se jich mohli dotknout slunce a probrat je k životu. Možná právě teď, kdy ona sedí u uspořádaného stolečku ve svém světlém pokoji, obklopená roztrhanými svitky a ubohými pokusy o zápisky a skici, se draci protrhávají z kokonů ven.

Chvilku si celou scénu představovala: zelenající se říční břeh prohrívaný letním sluncem a nádherně zbarvení draci vynořující se na denní světlo a radostně troubící. Obchodníci Deštné divočiny vylíhnutí určitě slavnostně uvedli nejrůznějšími slavnostmi. Alise si přehrávala v hlavě pódium ozdobené věnci z exotických květin. K vylíhnutým drakům se jistě pronese několik uvítacích projevů, budou se zpívat písně, uskuteční se hostina. Každý drak se bezpochyby předvede před pódium, kde ho s radostí představí, načež rozevře svá třpytivá křídla a vzlétne k obloze. Tohle budou první vylíhnutí draci za Sa ví kolik let. Draci přišli zpátky na svět... a ona je tady, uvězněná v Bingtownu, svázaná poslušností jako předmět námluv, z nichž je bezradná a mrzutá.

Najednou ji zavalila nespokojenost. Od chvíle, kdy poprvé uslyšela o tom, že se hadi zavíjejí, snila o cestě tam. Chtěla vidět jejich vylíhnutí. Alise úpěnlivě prosila otce, ale ten jí řekl, že se nehodí, aby cestovala sama. Pochlebovala tedy manželce svého mladšího bratra a pro jistotu ji podplatila, takže ta nakonec Alisina mladšího bratra přiměla ke slibu, že ji tam doprovodí. Tajně prodala některé věci z výbavy, a získala

tak potřebné peníze na cestu. Rodičům předstírala, že je ušetřila z malého měsíčního kapesného, které jí dávali. Drahocenný lístek měla stále zastrčený v rohu svého toaletního zrcátka. Týdny ho vídala každý den, ten tuhý obdélník z papíru krémové barvy s načmáranými kliky-háky, které potvrzovaly, že zaplatila plnou cenu za cestu tam a zpět. Ten kousek papíru pro ni představoval jakýsi příslib. Znamenal, že uvidí to, o čem jen četla. Že bude svědkem události, která změní – která *musí* změnit průběh dějin. Celou scénu si skicovala a odborně o ní psala, čímž spojovala všechno, co zažila během svého učeného výzkumu. Pak bude každý muset uznat její znalosti i schopnosti a připustí, že i když je na to téma samouk, je určitě něčím mnohem víc než výstřední starou pannou, posedlou draky a jejich společníky Elderlingy. Je přece učenec.

Měla tedy něco, co náleželo jen jí, cosi, co ji zachraňovalo z té bídné existence, jíž se život v Bingtownu stal. Už před příchodem války byl majetek její rodiny mizivý. Žili prostě ve skromném panském domě na zastaralém okraji Bingtownu. Jejich domov neobklopoval žádný velký park, jen prostá růžová zahrada, o níž se staraly její sestry. Otec se živil urychlováním obchodů mezi bohatšími rodinami. Když pak dorazila válka a obchod slábl, měli zprostředkovatelé jen velmi malý zisk. Alise věděla, že je prostá, spořádaná dívka z prosté, spořádané rodiny, náležící pevně k nižší vrstvě společenského žebříčku bingtowských obchodníků. Nikdy nebyla pro nikoho „dobrá partie“. Když matka odložila Alisin vstup do společnosti až na její osmnáctý rok, moc jí to budoucnost neprojasnilo. Důvody ovšem chápala. Rodina chystala a platila svatbu starší sestry a na uvedení další dcery už nezbylo nic. Potom byla před třemi lety konečně představena společnosti obchodníků, ale žádný muž se nehnal, aby ji z hloučku mladých dívek vyvedl. Od té doby se do moře vhodných bingtowských dívek vypustily tři

další úrody ženství. Alisiny vyhlídky na známost a manželství tak s každým uplynulým rokem pohasínaly.

A válka s Chalcedem je zatemnila úplně. Alise rychle odtrhla mysl od vzpomínek na noci plné ohně, kouře a křiku. Chalcedské lodě vpadly do přístavu a útočníci vypálili sklady i polovinu tržiště. Z proslulého a slavného obchodního města Bingtownu, kde „když si někdo něco představí, může to na trhu hned sehnat“, se stala halda páchnoucích ruin a zmáčeného popela. Kdyby jim dračice Tintaglia nepřišla na pomoc, nejspíš by z Alise a celé její rodiny už teď byli tetovaní otroci někde v Chalcedu. Vetřelce se však podařilo odrazit a obchodníci uzavřeli předběžnou dohodu s Pirátskými ostrovy. Jejich domovina Jamaillie konečně dostala rozum a pochopila, že Chalced není spojenec, ale rabující národ zlodějů. Dnes v přístavu Bingtown už žádní nájezdníci nebyli, město začínalo znovu vyrůstat a život se zdráhavě vracel do starých kolejí. Alise věděla, jak moc by měla být vděčná za to, že dům její rodiny neshořel. A taky za to, že jejich pozemky, čili několik farem pěstujících hlavně kořenové plodiny, teď produkují velmi žádané potraviny.

Jenže ona vděk necítila. Ach, ne že by chtěla žít v napůl shořelé chatrči nebo spát někde ve strouze. To ne. Ale po několik strašidelných, vzrušujících týdňů uvažovala, že svou roli třetí dcery nižší bingtownské rodiny opustí. Její srdce zaplesalo tu noc, kdy Tintaglia přistála za ohořelými vnějšími zdmi Kupeckého sálu a uzavřela dohodu s kupci, v níž nabídla ochranu jejich města výměnou za slib, že oni pomohou hadům a pak mladým drakům, až se budou líhnout. Alise u toho totiž byla. Stála tam s přehozem kolem ramen, třásla se ve tmě a poslouchala dračí slova. Viděla tvorovu lesklou kůži, vířící oči – a ano, Tintagliin hlas a kouzlo jí učarovaly. Ochotně a s radostí tomu podlehla. Milovala dračici i všechno, co symbolizovala. Alise si nedokázala představit lepší

povolání než strávit zbytek života zapisováním historie draků a Elderlingů. Sloučí to, co už věděla o jejich minulosti, se svými záznamy o slavném návratu draků na svět. Tu noc, v té chvíli, si Alise najednou uvědomila, že má ve světě své místo a poslání. V oněch dobách požárů a bojů se zdálo možné úplně všechno. I to, že jednoho dne na ni dračice Tintaglia pohlédne, přímo ji osloví a možná jí dokonce poděkuje za její práci.

V následujících týdnech se Bingtown znovu skládal dohromady, s námahou se vracel do normálu. Alise stále věřila, že se obzory jejího života rozšířily. Osvobození otroci, tetovaní, se začali mísit s lidmi ze tří lodí a navázali kontakt i s kupci. Vznikla jednota, která měla opět vybudovat bingtownskou ekonomiku a hmotné struktury. Lidé – i ženy – opustili své bezpečné sféry a přiložili ruce k dílu. Pracovali na všem, co bylo třeba znovu vystavět. Alise věděla, že válka je hrozná a ničivá a že by ji měla nenávidět. Jenže válka vlastně představovala jedinou skutečně vzrušující věc, jaká se v jejím životě odehrála.

Pochopitelně měla vědět, že její sny jednou přijdou vniveč. Jakmile se domy i podniky obnovily a obchod nabral navzdory válce a pirátství novou podobu, každý se začal zoufale snažit o to, aby věci zas běžely stejně jako předtím. Každý kromě Alise. Zhlédla předtím svou možnou budoucnost, a tak se vášnivě snažila uniknout od dusivého osudu, který ji chtěl urvat zpět.

Když se do jejího života poprvé začal protlačovat Hest Finbok, pořád se soustředila na svůj sen. Matka byla nadšená a otec cítil tichou hrdost, že ostýchavka rodiny konečně upoutala pozornost nápadníka, a to velmi vzácného. To však Alise od jejího plánu neodvedlo. Klidně nechala matku třepotat se a otce zářit. Tušila, že Hestův zájem o ni zase opadne, takže tomu příliš pozornosti nevěnovala. Rozhodně neupínala své naděje k tak pošetilému, holčičímu snu.

Do kupeckého letního plesu zbývaly pouhé dva dny. Měla to být první událost, která se bude konat v nově postaveném Kupeckém sále. Všichni Bingtowntští zažívali pozdvižení. Představitelé a hosté z řad tetovaných a lidí ze tří lodí se k bingtowským obchodníkům připojí, aby oslavili oživení jejich města. Navzdory trvající válce se očekávalo, že slavnost přesáhne všechno, co kdy Bingtownt zažil. Bylo to poprvé, co na tradiční událost pozvali i běžnou populaci. Alise na ples moc nemyslela, protože nečekala, že tam půjde. Měla svůj lístek na cestu do Deštné divočiny. Zatímco jiné žádoucí ženy budou mávat vějíři a vesele se točit na tanečním parketu, ona bude v Cassaricku sledovat novou generaci draků, jak vylézají ze zámotků.

Jenomže před dvěma týdny Hest Finbok požádal otce, aby ji směl doprovodit na bál. A táta mu to dovolil. „A když jsem to jednou povolil, holčičko, už to těžko můžu odvolat! Nedokázal jsem si představit, že bys radši chtěla jet k Deštné řece pozorovat líhnutí nějakých velkých ještěrek, než abys šla na letní ples, zavěšená do jednoho z nejžádanějších svobodných mužů!“ Ten den táta rozcupoval její sny na kousky, a přitom se tak hrdě usmíval. Myslel si, že s jistotou ví, co má Alise na srdci. Matka prohlásila, že ji by nenapadlo, aby se s ní otec o takové věci radil. Copak Alise nevěří rodičům, že dělají, co je v jejím nejlepší zájmu?

Kdyby ji nedusilo zděšení a zklamání, možná by tátovi a mámě odpověděla. Místo toho se však obrátila a z pokoje utekla. Ještě několik dní pak oplakávala ztracenou příležitost. Trucovala – tak to podávala matka, ovšem od ničeho ji to neodradilo. Hned povolala švadleny a skoupila každý metr růžového hedvábí a růžových stuh, které v Bingtowntu ještě zbyly. Pokud šlo o Alisiny šaty, nikde nešetřila. Co záleželo na tom, že dívčin sen zemřel ještě v zárodku; hlavně že svou neužitečnou a výstřední nejmladší dceru konečně provdají. I v těchto dobách

války a utaženého rozpočtu budou horečně utrácet. Nejen proto, aby se jí zbavili, ale taky aby dosáhli významného obchodního spojení. Alise bylo ze zklamání až špatně. Trucuje, říká máma. Přestala už s trucováním?

Ano.

Na okamžik ji to samotnou překvapilo. Pak ale jen vzdychla. Cítila, jak se zbavuje něčeho, o čem ani nevěděla, že se toho tak drží. Skoro jí připadalo, že její odhodlání pokleslo zas na úroveň běžných očekávání. Znovu se bude smířovat s poklidným, ukázněným životem řádné kupce dcerky, která se stane manželkou dalšího kupce.

Bylo to pryč, byla to minulost, skončilo to. Nechala to plavat. Nemělo se to stát. Během svého krátkého snění upírala Alise pohled k oknu. Koukala bezmyšlenkovitě na malou růžovou zahradu, která byla teď v plném rozkvětu. Vypadá stejně jako každé jiné léto za mého života, pomyslela si mdle. Nic se ve skutečnosti nezměnilo. „Já netrucuju, mami,“ protlačila slova kolem knedlíku, který se jí dělal v krku.

„To jsem ráda. Za nás obě.“ Matka si odkašlala. „Je to skvělý muž, Alise. I kdyby nebyl tak dobrou partií, řekla bych to o něm stejně.“

„Je lepší, než jakého jsi pro mě čekala. Lepší, než si zasloužím.“

Následovala odmlka; vešly se do ní asi tak tři údery srdce. „Nenech ho čekat, Alise,“ pronesla pak matka příkře. Její dlouhé sukně jemně zašustily po podlaze z tvrdého dřeva. Odešla z místnosti.

Alise zaznamenala, že jí matka neodporovala. Alise si to uvědomovala, rodiče si to taky uvědomovali a věděli to i sourozenci. Ale nikdo to nevyslovil nahlas, až do nynějška. Ano, Hest Finbok byl pro ni až příliš dobrý. Nedávalo to smysl. Bohatý dědic přední bingtowské rodiny si chce vzít prosté, průměrné dítě kupců jménem Kincarronovi. Alise se cítila podivně volná, když máma její slova nepopřela. A byla hrdá na to, že je pronesla bez roztrpčení. *Trochu smutné*, pomyslela si,

když si při vracení uhlů do malé stříbrné krabičky znovu zašpinila prsty. Je to trochu smutné – matka se ani nepokusila tvrdit, že Alise si tak výborného muže zaslouží. Kdyby aspoň lhala! Dívce připadalo, že svědomitá máma by to řekla, už jen ze zdvořilosti vůči své nejméně přitažlivé dceři.

Přemýšlela, jak matce vysvětlit svůj nedostatek zájmu o Hesta. Věděla však, že kdyby jí řekla: „Je pozdě. Moje dívčí sny vyhasly a mně se lépe líbí ty, které mám teď,“, mámu by tím vyděsila. Přesto to byla pravda. Stejně jako každá mladá žena, i ona kdysi snila o růžích, ukradených polibcích a romantickém citeli, který se nebude zajímat o výši jejího věna. Ty sny ale už pomalu odumřely, utopily se v slzách a ponížení. Proto netoužila je znovu oživovat.

Ani rok poté, co se poprvé objevila ve společnosti, nebyl žádný nápadník na dohled. Alise tehdy na svůj osud rezignovala a začala se připravovat na roli svobodné tety. Hrála na harfu, drhala nádherné krajky, pekla velmi dobré moučníky a dokonce měla vybranou i přiměřeně rozmarnou zálibu. Dávno předtím, než Tintaglia otřásla jejími sny, stala se studentkou dračího folklóru a k tomu si jako vedlejší obor přibrala vědění Elderlingů. Pokud někde v Bingtownu existoval svitek s obsahem některého z obou témat, Alise už našla způsob, jak ho přechíst, koupit nebo si ho vypůjčit na tak dlouho, aby si ho mohla opsat. Věřila, že nyní má nejobsáhlejší knihovnu informací o těchto dvou prastarých rasách. Takovou nikdo jiný nevlastnil. Většinu záznamů si Alise totiž velmi pečlivě zapsala vlastní rukou.

Spolu s těžce nabytým věděním však získala i pověst podivínky a téhle pověsti by neubralo na váze ani veliké věno. U průměrné dcerky z méně zámožné kupecké rodiny to platilo za neodpuštělnou vadu. Alise se o to však nestarala. Studia, která kdysi zahájila jen tak z rozmaru, zcela ovládla její nápaditost. Vědění o dracích už nebylo jen

výstředním koníčkem. Z dívky se stal učenec, historik samouk, který sbírá, uspořádává a srovnává každý útržek informací, který dokázal získat. A všechny ty střípky se týkaly draků a dávných Elderlingů, o nichž se povídalo, že po boku velikých dračích tvorů žili. Tak málo se o nich vědělo, a přesto byla jejich historie vetkána v prastarých podzemních městech Deštné divočiny, a tudíž i v dějinách Bingtownu. Nejstarší svitky byly starožitnými předměty z oněch měst, napsané písmem a jazykem, v němž nikdo neuměl číst ani mluvit. Mnoho novějších svitků a zápisků obsahovalo nesystematické pokusy o překlady. A ty nejhorší byly pouhými divokými spekulacemi. Ty ilustrované na sobě často nesly nějaké znečištění nebo poškození anebo se inkoust a pergamen stal potravou pro škůdce. Člověk pak musel hodně hádat, co tam původně stálo. Alise však díky studiu uměla víc než jen hádat. Dokázala pomocí křížových odkazů mezi dochovanými svitky odhalit plný počet slov. A byla si jistá, že za čas se jí ze starých spisů podaří vytáhnout všechna jejich tajemství. Času mají staré panny spoustu, to věděla. Na studium, na přemýšlení, na odhalování všech těch vábívých záhad.

Jenom kdyby jí do života nevstoupil Hest Finbok! O pět let starší dědic kupecké rodiny, která na tom byla velmi dobře i na bingtowské poměry, byl odezvou na jeden velký sen. Bohužel ten sen snila matka, ne Alise. To máma málem omdlela radostí, když Hest poprvé požádal Alise o tanec. Během večera s ní tančil ještě čtyřikrát a matka sotva dokázala krotit své vzrušení. V kočáře na cestě domů pak nebyla schopná mluvit o ničem jiném. „Je tak hezký a vřdycky moc dobře oblečený. Viděla jsi ten výraz na obličejí kupce Meldara, když tě Hest požádal o tanec? Jeho manželka Hestovi celé roky přihrávala svoje dcery. Slyšela jsem, že prý zvala Hesta k nim domů na večeři třeba sedmkrát do měsíce! Ubohý chlap. Všichni vědí, že Meldarovy holky jsou nervózní jako blechy. Dovedeš si to představit, sedět u stolu se všemi

čtyřmi naráz? Jsou všechny vyplašené jako kočky a jejich máma taky. Podle mého tam Hest chodí jenom kvůli tomu mladšímu synovi. Jak že se jmenuje? Sedric? Přáteli se s Hestem už léta. Zasllechla jsem, že kupec Meldar se urazil, když Hest nabídl Sedrikovi zaměstnání v jejich domácnosti. Ale jakou jinou vyhlídku ten muž má? Válka pohltila většinu Meldarova rodinného jmění. Sedrikův bratranec zdědí, co zbylo. A pak budou muset buď dát děvčatům velké věno, aby je vyvdali, nebo si je všechny nechají a budou je živit! Pochybuji, že Sedric se dočká něčeho takového jako apanáže.“

„Mami, prosím tě! Víš přece, že Sophie Meldarová je moje kamarádka. A Sedric se ke mně vždycky choval laskavě. Je to moc příjemný mladý muž a má vlastní vyhlídky.“

Matka však Alisina slova stěží zaznamenala. „Ach, Alise, vypadáte spolu tak hezky. Hest Finbok má dokonalou výšku akorát pro tebe, a když jsem viděla tvou světle modrou róbu proti jeho kabátci v barvě královské modři – krása! Bylo to, jako byste oba vystoupili z nějakého obrazu. Říkal ti něco během tance?“

„Jen pár slov. Je to velmi okouzlující muž,“ přiznala Alise matce. „Určitě moc sympatický.“

A bylo to tak. Hest opravdu byl okouzlující. Inteligentní. Vlastně víc než hezký. A taky bohatý. Tu noc se Alise nepodařilo uhádnout, co po ní Hest vlastně chce. Nedokázala vymyslet jedinou věc, kterou by mu při tanci mohla říct. Když se jí zeptal, co podniká ve volném čase, pověděla mu, že ráda čte. „Nezvyklá záliba pro mladou dámu! A jaké věci čteš?“ naléhal na ni. V té chvíli ho za ty otázky nenáviděla, ale odpověděla pravdivě.

„Čtu o dracích. A o Elderlinzích. Fascinují mě. Teď, když se s námi spojila Tintaglia a naše nebe bude brzy krášlit nová generace draků, musí tu být někdo, kdo bude znalý věci. Věřím, že to je můj osud.“

Tak. To by ho mělo odradit, pozná, jak beznadějně nevhodná taneční partnerka Alise je.

„Opravdu?“ zeptal se naprosto vážně. Přitiskl jí ruku na kříž zad a vedl ji do otočky, která vypadala docela ladně.

„Ano, jistě,“ odpověděla, čímž jeho řeč účinně ukončila. Jenže on ji z nevysvětlitelných důvodů požádal o tanec znovu, a když dívku obratně prováděl závěrečnými takty toho večera, mlčky se na ni usmíval. Potom dozněly poslední tóny hudby a Hest podržel její ruku ve své možná trochu dlouho. Teprve pak její prsty pustil. To ona se obrátila první a odešla od něj zpátky ke stolu. Tam už čekala matka, celá různolící a zadýchaná rozčilením.

Celou cestu domů pak v kočáře bezradně naslouchala mámě, zatímco ta zářila samolibou radostí. Příštího dne přišly květiny s poděkováním za tanec. Tehdy si Alise myslela, že se jí Hest vysmívá. A teď, o tři měsíce později, kdy na ni už devadesát dní dotíral promyšleným a pečlivě vedeným dvořením, mu pořád ještě nedala odpověď. Co na ní vidí, tenhle Hest Finbok, jeden z nejžádanějších svobodných mužů v Bingtonu?

Alise musela sama sobě připustit, že se s tím loudá úmyslně. Zamračeně uklízela své skici a poznámky. Pracovala nyní s informacemi ze tří různých svitků. Snažila se zjistit, jak doopravdy vypadali Elderlingové. Věděla, že dnes odpoledne už nebude schopná se k práci vrátit. S povzdechem pooděšla k zrcadlu, aby se ujistila, že jí na tváři nebo na ruce nezůstala žádná zapomenutá šmouha od uhlu. Ne. Je to v pořádku. Chvilí se dívala do svých očí. Šedé oči. Žádné uhrančivě černé nebo mírné modré či nefritově zelené. Šedé jako žula, s krátkými řasami nad malým rovným nosem a širokými, plnými rty. Obyčejné rysy by jí tak nevadily, kdyby ovšem tvář nebyla celá posetá pihami. Pihy netvořily jen jemnou spršku kolem nosu, jako to měly některé jiné dívky. Ne.

Alise byla celá rovnoměrně tečkovaná jako kropenaté vejce, na obličejí a na rukou taky. Citron pihy nevybělil a i ten nejslabší polibek slunce je ještě ztmavil. Přemýšlela, že si obličej zapudruje, aby pihy překryla, ale pak se rozhodla jinak. Je jaká je a nebude muže ani sebe klamat tím, že si na sebe naplácá pudr a barvičky. Popleskala se po rezavých vlasech vyčesaných nahoru a uhladila několik visících pramínků. Pak si uhladila krajku na límečku a vyšla z pokoje. Zamířila po schodech nahoru.

Hest na ni čekal v obývacím pokoji. Matka s ním právě klábosila o tom, jak slibně letos vypadají růže. Na nízkém stolku poblíž něj ležel stříbrný tác se světle modrou porcelánovou konvicí a šálky. Pára z konvice naplňovala okolní vzduch lahodnou vůní mátového čaje. Alise lehce pokrčila nosík. Mátový čaj neměla vůbec ráda. Pak potáhla obličej přívětivým úsměvem, zvedla bradu a ladně vklouzla do pokoje. „Dobré ráno, Heste! To je milé, že jsi přišel.“

Když vešla, zvedl se. Pohyboval se ladně jako velký kocour. Obrátil k ní své jasně zelené oči, které překvapivě kontrastovaly s černými vlasy. Ty byly dobře ošetřované a Hest je navzdory současné módě nosil stažené z obličeje. Vzadu na krku držely svázané prostou koženou šňůrkou. Lesk jeho vlasů Alise připomněl složená vraní křídla. Dnes měl na sobě svůj tmavě modrý kabátec, zatímco obyčejný šátek kolem krku byl stejně zelený jako Hestovy oči. Uklonil se jí a usmál se na ni bílými zuby v ošlehané tváři. V té chvíli Alisino srdce poskočilo. Ten muž byl krásný, prostě krásný. Hned v příštím okamžiku si však připomněla tu jasnou pravdu. Je až příliš hezký na to, aby se o ni zajímal.

Sedla si a Hest znovu zaujal svoje místo. Matka mumlala cosi na omluvu, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost. Takový byl její postup – nechávat je spolu co nejvíce o samotě, jak jen to připouštěla pravidla slušnosti. Alise se pro sebe usmála. S jistotou věděla, že matčiny před-

stavy o tom, co Hest a ona říkají a co dělají v její nepřítomnosti, jsou mnohem zajímavější než skutečnost jejich tiché a spíš jednotvárné konverzace. „Můžu ti nabídnout ještě čaj?“ zeptala se ho zdvořile, a když odmítl, nalila si sama plný šálek. Máta. Proč máma vybrala zrovna mátu, když ví, jak ji Alise nesnáší? Ale jakmile pozvedla hrníček, aby se napila, už jí to došlo. Přece aby měla svěží ústa i dech, kdyby se jí Hest třeba odvážil ukradnout polibek.

Alise si lehounce, bezděčně odfrkla. Tenhle muž se ji nikdy nepokusil ani vzít za ruku. Jeho dvoření bolestně postrádalo jakékoli pokusy o romantiku.

Vtom Hest odložil hrníček na podšálek, až to slabě zazvonilo, a vyzývavě se zadíval Alise do očí. Polekalo ji to. „Něco tě zjevně pobavilo. Jsem to já?“

„Ne! Samozřejmě že ne. Totiž, jistě, jsi zábavný, když chceš, ale já se nesmála tobě. To samozřejmě ne.“ Usrkla čaje.

„To samozřejmě ne,“ zopakoval po ní, ale jeho tón napovídal, že o Alisiných slovech pochybuje. Měl sytý a hluboký hlas, tak hluboký, že když mluvil potichu, bylo mu někdy těžko rozumět. Teď však potichu nemluvil. „Ty ses totiž nikdy nezasmála, ani jsi mě neoblažila úsměvem. Ano, ohýbáš pusu, když víš, že by ses měla usmát, ale není to opravdové. Je to tak, Alise?“

Tak tohle nepředvídala. Má to být hádka? Vždyť sotva kdy vedli skutečný rozhovor, jak by se tedy mohli hádat? A navíc, nemá přece o toho muže žádný zájem, tak proč jí kvůli tomu, že je s ní nespokojený, bije srdce tak rychle? Alise zrudla. Úplně cítila horko na tvářích. Jak směšné. Co se hodí pro šestnáctiletou žabku, stěží může sedět nadvacetileté ženě. Snažila se hovořit přímo, aby se uklidnila, ale zjistila, že zakopává o slova. „Vždycky jsem se snažila být k tobě zdvořilá – no, vlastně jsem zdvořilá ke každému. Nejsem žádná chichotající se

holka, která se bude culit nad každým šprýmem, který uděláš.“ Po tomhle Alise zabrzdila a donutila se dát najevo svou převahu. „Pane, myslím, že nemáte žádný důvod ke stížnostem na mé chování vůči vám.“

„Ale ani žádný důvod k tomu, abych nad ním jásal,“ opáčil s klidem. S povzdechem se opřel. „Alise, musím se ti přiznat. Něco jsem se dozvěděl. Nebo spíš bych měl říct, že můj příznivec Sedric má spolehlivou schopnost zaslechnout každý drb a útržek klepů, který Bingtown zplodí. A od něj jsem zvěděl, že se ti námluvy nelíbí a vyhlídkou na účast na letním plese spolu se mnou nejsi nijak nadšená. Podle toho, co Sedric slyšel, bys prý byla raději v Deštné divočině a sledovala, jak se z vajec mořských hadů líhnou draci.“

„To hadi se líhnou z dračích vajec,“ opravila ho dřív, než stačila samu sebe zarazit. „Jinak hadi utkají schrány, kterým někteří lidé říkají kokony. Na jaře se z nich pak vynoří plně vyvinutí noví draci.“ Alisina mysl horečně tékala. Co a komu řekla, že se Hest dozvěděl o jejích jiných plánech? Ach ano. Bratrově manželce. Litovala ji kvůli promrhaným penězům za lístek a Alise neopatrně odpověděla, že by radši vyrazila na tu cestu než na bál. Proč jenom ta hloupá ženská tlumočila takovou věc? A proč byla Alise tak nepozorná, že ji vyslovila nahlas?

Hest se na židli naklonil dopředu. „A ty by ses radši dívala na to, než šla zavěšená do mě na letní ples, že?“

Byla to přímá otázka, která si zřejmě zasloužila tu nejpřímější možnou odpověď. Alise myslela, že už se smířila s osudem, ale teď v ní jiskřička poslední lítosti vznítla vzdor. „Ano. Je to tak. Takový byl můj úmysl, když jsem si koupila lístek na živou loď na řeku. Nebýt tebe a letního plesu, byla bych teď tam. Skicovala bych je a dělala si poznámky, slyšela jejich první projevy a sledovala Tintaglii, jak je uvádí do světa a nahoru na nebe. Byla bych svědkem návratu draků do našeho světa.“

Hest chvíli mlčel a přitom ji upřeně pozoroval. Cítila, jak rudne ještě víc. No co, vždyť se sám ptal. Když nechtěl odpověď, neměl se ptát. Sepnul na okamžik konečky prstů a podíval se na ně. Alise s určitostí čekala, že vstane a uraženě vypochoduje ze dveří. To se mi uleví, říkala si, až tohle posměšné dvoření skončí. Proč se jí tedy tak stahovalo hrdlo a oči se plnily slzami? Hest se pořád ještě díval na svoje ruce. Pak položil poslední otázku. „Můžu se odvážit doufat, že tvou chladnou nespokojenost v posledních několika týdnech způsobilo zklamání z neuskutečněné cesty, a ne zklamání ze mě jako ctitele?“

Otázka byla tak nečekaná, že na ni Alise nedokázala vymyslet žádnou odpověď. Hest si ji nadále prohlížel přímým a tázavým pohledem. Měl dlouhatánské řasy a dokonale tvarované obočí. „Tak co?“ upomenul ji znovu a Alise rychle upnula myšlenky zpátky k jeho dotazu. Odvrátila pohled. „Byla jsem hrozně zklamaná, že nepojedu,“ začala chraplavě. Pak to pozměnila. „Vlastně *jsem* strašně zklamaná, že tam teď nejsem. Taková příležitost je jednou za život, je to něco, co už se nebude nikdy opakovat! Jistě, vylíhnou se třeba další – vroucně doufám, že se vylíhnou. Ale nic už nebude jako tohle, nic nebude jako první líhnutí draků poté, co tu po celé generace nebyli přítomni!“ Prudce a hlučně položila šálek s tím odporným mátovým čajem na talířek. Vstala ze židle a poodešla k oknu, kde zůstala stát. Vyhlédla ven na máminy opatrované růže. Ale nevnímala je.

„Budou tam jiní, já vím. Naskicují draky a napíšíou, co viděli na vlastní oči. Jejich znalosti nevzejdou z plesnivých kousků telecí kůže s vybledlými písmeny psanými v jazyce, který nikdo nezná. Oni budou studovat přímo to, co se děje tam, a ty vědomosti je proslaví. Dostane se jim úcty a slávy. A celé mé studium, všechny ty roky skládání kousíčků vyjdou naprázdno. Nikdo mě nebude brát jako odborníka na draky. Jestli vůbec něco, tak si všichni pomyslí, že jsem akorát potrhlá

stará ženská, která si cosi mumlá nad omšelými starými svitky. Jako mámina teta Jorinda, co sbírá bedničky a bedničky lastur, a všechny ty lastury mají stejnou velikost i barvu.“

Vtom se zarazila. Jak mohla o své rodině odhalit takovou věc! Pak ale pevně sevřela čelisti. Co je jí po tom, co si on myslí? Věděla přece s jistotou, že dřív nebo později Hest pozná, jak nevhodnou je nevěstou, a skoncuje s ní. Už s ní ztrácel čas právě tak dlouho, aby teď promarnila svou jedinou příležitost něco ze sebe udělat. A nebýt jen starou pannou jako teta, která žije z milosti svého bratra. Za oknem se zatím svět vyhříval v létě, jež bylo pro všechny ostatní plné příslibů. Pro ni znamenalo pouze sezónu ztracené příležitosti.

Hest, stojící za ní, ztěžka povzdechl. Pak ovšem zhluboka nasál vzduch a promluvil. „Já... dobrá, mrzí mě to. Věděl jsem, že se zajímáš o draky. Sama jsi mi to pověřila onu první noc, co jsem s tebou tančil. A já to vzal vážně, Alise, doopravdy vážně. Jenom jsem nepochopil, jak důležité to pro tebe je; že ty tvory chceš skutečně studovat. Asi jsem to *vážně* považoval za nějakou tvou výstřednost. Nebo možná za zábavného koníčka, jímž ses začala zabývat, aby sis ukrátila čas. Doufal jsem, že bych ti ho už brzy mohl zaplnit já.“

Užasle a zároveň zděšeně mu naslouchala. Chtěla, aby někdo uznal její studia za něco víc než pouhou zábavu. Jenže když to Hest teď udělal, znovu se cítila zahanbená. Pochopil, jak vážně draky bere, a jí to najednou připadalo směšné. Ne, nejen to – spíš jako bláznivá posedlost místo regulérního studia. Je to snad v něčem lepší než být posedlá sbíráním lastur? Co má ve skutečnosti s draky společného, čím jiným pro ni doopravdy jsou než jen záminkou pro to, aby nezabředla do života, jaký pro ni osud nachystal? Nejdřív ji polilo horko a pak jí bylo až na omdlení. Jak si vůbec kdy mohla představovat, že ji někdo bude považovat za odborníci na draky? Jak praštěná mu asi musí připadat.

Neotočila se k němu a ani neodpověděla. Slyšela, jak znovu povzdechl. „Měl jsem vědět, že nejsi žádná zahálčivá amatérka, která čeká, až někdo dá jejímu životu formu a smysl. Omlouvám se, Alise. V tomhle ohledu jsem se k tobě choval hrozně. Měl jsem ale dobré úmysly, nebo jsem si to aspoň myslel. Teď chápu, že jsem sledoval jenom svoje vlastní cíle a snažil se tě napasovat do takového prostoru v mém životě, kam jsem myslel, že by ses nejlépe hodila. Zažil jsem ve své rodině stejné chování, takže vím, jaké to je, když ti někdo pošlape tvoje sny.“

V jeho hlase zaznívalo tolik citu, že se Alise zastyděla. „Prosím tě,“ řekla potichu. „Prosím, nezabývej se tím. Byl to planý rozmar, sen z pavučiny, kterou jsem utkala příliš velkou. Budu v pořádku.“

Zdálo se, že ji neslyšel. „Já jsem sem vlastně dneska přišel s dárkem. Říkal jsem si – třeba tě přiměje smýšlet o mně lépe. Jenomže teď se bojím, že ho budeš brát jen jako výsměch tvým pravým snům. Ale stejně se modlím, abys ho přijala jako malou náhradu toho, co jsi ztratila.“

Prý dárek. Dárek bylo to poslední, co od něho chtěla. Už předtím jí nějaké dárky přinesl. Drahý krajkový kapesníček, malou skleněnou lahvičku s vybraným parfémem, luxusní sladkosti z tržiště a náramek z drobounkých perel. Dárky se ve válečné době sháněly mnohem hůř, proto byly ještě dražší než obvykle. Dárky pro mladou pannu, které jako by ji zesměšňovaly, protože Alise vlastně byla už na pokraji staropanství. Ztěžka pohnula jazykem, aby ho přinutila vyslovit správná slova. „Jsi ke mně příliš laskavý.“ Kéž by dokázal pochopit, že tu větu myslela upřímně.

„Prosím, vrať se ke mně a sedni si. A dovol mi předat ti to. Bojím se, že ti to bude připadat spíš drsné než laskavé.“

Alise se odvrátila od okna. Poté, co dlouho hleděla do jasného dne, jí pokoj připadal šerý a odpudivý. Než si její oči zvykly, vypadal Hest

jen jako nějaký tmavší obrys v zešeřelé místnosti. Nechtěla si sedat blízko něj. Nechtěla mu dát šanci vyčíst v její tváři, co doopravdy cítí. Svůj hlas mohla přinutit, aby ji poslouchal, ale zabránit pravdě, aby jí vyšla z očí, už bylo těžší. Zhluboka se nadechla. Neplakala, neuronila jedinou slzu. Na to byla hrdá. Ten muž na židli možná představuje jedinou další cestu, jakou jí osud teď nabízí. Alise mu nevěřila; nemohla.

Jenže diktát společnosti velí, že žena musí důvěru předstírat. Nebude ze sebe před ním dělat většího blázna, než už udělala. Upnula se k myšlence, že cokoli teď před ním udělá nebo vysloví, stane se humornou historkou, kterou Hest jednou bude vyprávět u večeře. To až bude mít po boku skutečnou a vhodnou manželku, co se bude líbezně smát příběhu o nerozumné známosti, kterou měl její muž ještě před svatbou. Alise nasadila klidný výraz. Věděla, že příjemný úsměv se jí stejně nepodaří. Pak odměřeným krokem popošla zpátky ke své židli. Sedla si a vzala šálek s chladnoucím čajem. „Víš jistě, že nechceš, abych ti doli-la čaj?“

„Vím to jistě,“ odpověděl příkře. Mizera. Ani jí nedovolí najít útočiště ve zdvořilé konverzaci. Ustrkla čaje, aby skryla zlost na něj.

Hest se na židli otočil a vytáhl zpoza ní koženou brašnu. „Mám v Deštné divočině jednoho člověka. Je kapitánem živé lodi a plaví se tam dost často. Jistě víš o vykopávkách v Cassaricku. Když tam objevili pohřbené město, hodně je to nadchlo. Mysleli, že bude jako Trehaug, s mílemi tunelů, které je třeba odkryt, a komnata za komnatou plné pokladů. Jenže ať už města Elderlingů zdrtila jakákoli pohroma, vůči Cassaricku se zachovala ještě mnohem krutěji. Síně se zhroutily, ne že by se jen zaplnily pískem nebo bahnem. Až dosud se našlo jen málo nedotčeného. Ale něco přece.“

Otevřel brašnu. Alise se po jeho krátkém úvodu soustředila jen na ni. Trehaug byl hlavní město Deštné divočiny, postavené vysoko v ko-

runách stromů, na bažinaté půdě. Pod ním však obchodníci Deštné divočiny objevili a vyrabovali prastaré, pohřbené město Elderlingů. Podobné kopcovité útvary u Cassaricku poblíž pláže, kde se zamotávali hadi, slibovaly obdobné zasypané město plné pokladů. Od oznámení objevu sice nikdo nic moc dalšího nezaslechl, ale to nebylo nijak nečekané ani neobvyklé. Obchodníci z Deštné divočiny byli na slovo skoupí a nechávali si svá tajemství pro sebe dokonce i před příbuznými z Bingtownu. Když Alise uslyšela Hestovy zprávy, srdce jí pokleslo. Snila totiž o objevu knihovny nebo alespoň pokladu sestávajícího ze svitků a uměleckých děl. Ve svých snech se toho účastnila; představovala si, že tam zůstala ještě po líhnutí draků. Viděla samu sebe, jak říká: „Prostudovala jsem veškeré věci z Trehaugu, co se mi dostaly do rukou. Všechno přeložit neumím, ale některá slova dokážu rozeznat. Dejte mi šest měsíců a možná pro vás budu něco mít.“ A lidi uchvátí její znalosti a budou jí vděční. Obchodníci Deštné divočiny poznají její cenu. Přeložený svitek je stokrát cennější než ten nerozluštěný, nejen v souvislosti s poznatky, ale i pokud jde o obchodní hodnotu. Alise zůstane v Deštné divočině a tam ji ocení. Tak si to po nocích v potměšlém pokojíku stokrát představovala. A jednoho letního odpoledne se její sen tady v salónku rozplynul jako dětský výmysl. Byla to prostě všechno pohádka vystavěná z pavučin a na domýšlivosti.

„Jak smutné,“ podařilo se jí vyslovit náležitým tónem. „Když se poprvé objevily zvěsti o dalším zavaleném městě, věděla jsem, že si lidé dělají velké naděje.“

Přikyvoval, až mu tmavé vlasy přepadly přes přezky brašny. Sledovala, jak jeho prsty provlékají řemínek kovem. Konečně jej osvobodily. „Našli jednu místnost se svítky a podobnými věcmi. Spodní polovina místnosti byla zaplavená. Je mi jasné, že se vši silou snažili z pohřbených svitků zachránit co nejvíc, jenže říční voda je kyselá. Nicméně se

tam nalezla jedna vysoká schránka. Šest svitků na horních policích leželo za sklem, ve válcích, vyrobených zřejmě z rohů, a pevně zazátkovaných. Nebyly tedy dokonale chráněné, to ne, ale přežily. Dva z nich jsou asi plány lodě. Na jednom je mnoho ilustrací rostlin. Dva další možná představují plány nějaké budovy. No, a ten poslední mám tady. Pro tebe.“

Alise nemohla promluvit. Hest vyňal z brašny silný rohovinový válec. Dívka honem přemítala, jaký tvor asi nosí tak obrovský a lesklý černý roh. Muž otočil dřevěnou zátkou, odložil ji a opatrně vytáhl obsah válce. Svitek byla světle hnědá tlustá rulička kvalitního pergamenu, navinutá na čepu z lakovaného černého dřeva. Okraje vyhlížely trochu roztřepeně, ale vnější stopy poškození vodou, po útoku hmyzu nebo po plísni na svitku nebyly. Hest podal ruličku Alise. Zvedla nejprve ruce, ale pak je zas nechala spadnout zpátky do klína. Když promluvila, chvěl se jí hlas. „Čeho... čeho se týká?“

„To nikdo neví jistě. Ale jsou na něm ilustrace ženy Elderlingů s černými vlasy a zlatýma očima. A taky draka podobných barev.“

„Byla to královna,“ vydechla Alise. „Nevím, jak přeložit její jméno. Ale obrazy korunované ženy s tmavými vlasy a zlatýma očima se vyskytují ve čtyřech svitcích, které jsem pročetla. A na jednom obraze ji nese černý drak v jakémsi košíku. Odletěl pryč a ji odnesl v košíku.“

„Pozoruhodné,“ zamumlal Hest. Seděl úplně klidně a podával jí svitek. Alise zjistila, že jednou svou rukou pevně svírá tu druhou. Po chvíli Hest řekl: „Nechceš se na něj podívat?“

Roztřeseně se nadechla. „Dobře vím, jakou takovéhle svitky mají cenu, takže je mi jasné, jak moc jsi za něj musel zaplatit.“ Polkla. „Tak drahý dar nemůžu přijmout. Není to... to je...“

„Nevhodné. Dokud nejsme zasnoubeni.“ Jeho hlas teď zněl velmi hluboce. Byla to úpěnlivá prosba, nebo posměch?

„Já nechápu, proč se mi dvoříš!“ vybuchla Alise najednou. „Nejsem hezká. Má rodina není bohatá ani mocná. Moje věno je ubohé. A nejsem ani mladá, je mi přes dvacet! Kdežto ty, ty máš všechno. Jsi hezký, bohatý, inteligentní, okouzlující... proč tohle děláš? Proč za mnou chodíš?“

Lehce se od ní odtáhl, ale nevypadal rozrušeně. Naopak, jeho ústa se ohnula do lehkého úsměvu.

„Myslíš, že je to legrační? Je to snad nějaký žert nebo třeba sázka, co?“ dožadovala se divoce.

Po těch slovech mu úsměv z tváře zmizel. Prudce vstal, svitek stále sevřený v ruce. „Alise, tohle... hraničí s urážkou. Jak mě můžeš vinit z takové věci! Tohle si o mně doopravdy myslíš?“

„Já nevím, co si o tobě myslet!“ odpověděla. Srdce jí tlouklo až v hrdle. „Nevím ani to, proč jsi mě tehdy poprvé požádal o tanec. Netuším, proč za mnou chodíš. Bojím se, že to může skončit jedinež zklamáním a ponížením, až konečně pochopíš, že se k tobě nehodím, a necháš mě. Už jsem si zvykla na myšlenku, že se nikdy nevdám. Našla jsem pro svůj život nový smysl. A teď se obávám, že přijdu jak o rezignaci na své staropanenství, tak i o příležitost stát se něčím víc než seschlou starou pannou v zadním pokoji domu mého bratra.“

Hest se pomalu sesunul zpátky na židli. Drahocenný svitek volně držel v rukou, jako by na něj zapomněl. Nebo jako kdyby přinejmenším nemyslel na to, jak je cenný. Alise se snažila na svitek nezírat. Pak Hest pomalu promluvil. „Tak znovu, Alise. Díky tobě vidím, že jsem k tobě byl nespravedlivý. Ty opravdu nejsi obyčejná žena.“ Odmlčel se a Alise připadalo, že uplynulo celé století, než znovu začal hovořit. „Mohl bych ti přece teď lhát. Mohl bych ti podkuřovat sladkými slovíčky a předstírat, že jsem do tebe zblázněný. Ale chápu, že takový úskok bys brzy prokoukla a pohrdala bys mnou za takový pokus ještě víc.“ Nadlouho ohrnul rty. Teprve potom opět promluvil.

„Alise, říkala jsi, že nejsi mladá. Ani já ne. Jsem o pět let starší než ty. Jsem taky bohatý, jak jsi upřímně prohlásila. Válka ale náš majetek výrazně zasáhla, stejně jako zasáhla jmění každého bingtowského kupce, tím si buď jistá. Přesto však jsme byli méně poškozeni než jiní, protože náš obchod je jinde než naše pozemky. Věřím, že tuhle válku přečkáme a vyjdeme z ní jako mocná rodina nového Bingtownu. A až můj otec zemře, stanu se kupcem své rodiny. Byl jsem požehnán, nebo spíš si někdy myslím, že proklet, příjemným vzhledem. Sám jsem se učil šarmantním způsobům, jelikož víme, že med sladí dohodu víc než ocet. Jevím se jako přátelský, družný muž, poněvadž to nejlépe vyhovuje práci, kterou musím dělat. Ale myslím, že tě nepřekvapí, když ti povím, že je tu ještě jiný Hest, uzavřený a zdrženlivý, který chce v klidu usku-tečňovat své vlastní zájmy, stejně jako ty.

Řeknu ti upřímně, že posledních několik let mě rodiče popoháněli k ženitbě. Mládí jsem strávil vzděláváním a cestováním, abych co nejlépe pochopil obchodní partery svého táty. Plesy, slavnosti a zdvořilostní čajové dýchánky,“ ukázal směrem na ták a hrnečky, „mě vážně nudí. A tak se podle mých rodičů musím ucházet o nějakou ženu a vzít si ji, abych měl děti, které mě budou následovat. Musím mít manželku, co naplní naše společenské povinnosti, bude okázale hostit, když je třeba, a bude se hladce pohybovat v bingtowské společnosti. Krátce, potřebuji si vzít ženu, která se narodila a vyrostla v kupecké rodině. Připouštím, že bych rád měl klidný domov a nenáročnou společnost ženy respektující mé vrtochy. Takže když mi rodiče docela vážně sdělili, že se musím buď oženit, nebo začít školit svého bratrance, aby to za mě převzal, nejdřív jsem si povzdechl. No, a potom jsem se rozhlížel po ženě, která by byla klidná, citlivá a schopná zabavit se nezávisle na mně. Potřeboval jsem prostě někoho, kdo by dokázal vést mou domácnost bez mého neustálého dohledu. Ženu, co by se necítila zanedbáva-

ná, když bych šel večer někam sám. Nebo když bych kvůli obchodu musel třeba i měsíce cestovat. Tebe mi doporučil jeden přítel. Ten taky už slyšel o tvém zájmu o draky a Elderlingy. Prý jsi dost neohroženě přišla k němu domů půjčit si svitky z knihovny jeho otce. Moc ho zaujala tvoje otevřenost a vzdělanost.“

Alise po jeho slovech ztuhla. Už věděla, kdo mu ji doporučil. Sedric Meldar, Sophiin bratr. To on jí v ten den, kdy si svitky půjčila, pomáhal hledat materiály v otcově pracovně. K Sedrikovi měla vždycky dobrý vztah; dokonce do něj byla jako holka zamilovaná. Ale přesto ji šokovalo, že se zasadil o to, aby ji jeho kamarád zvažoval jako nevěstu. Hest její zmatek nezaznamenal a pokračoval ve vyprávění.

„Stěžoval jsem si mu na svou situaci a on mi řekl, že nemůžu nalézt lepší nevěstu než ženu, která už má nějaký svůj život a zájmy. A tak jsem vyhledal tebe. No, a ty už jsi měla takový život a zájmy, že jsem začal váhat, jestli ti do toho bude něco jako manžel vůbec pasovat.“ Náhle k ní pozvedl své tmavé oči. Zakmitl se v tom hlubokém pohledu náznak pobavení?

„Tohle není žádná romantická nabídka, Alise. Podle mého si zasloužíš něco mnohem lepšího, než co já ti nabízím. Ale upřímně řečeno, nemyslím, že nějakou lepší dostaneš. Jsem bohatý, jsem i inteligentní, umím se chovat a pokládám se za vlídného. Domnívám se, že si budeme dobře rozumět, já se svým obchodem a ty se svou badatelskou činností. Až se vezmeme, určitě se nám oběma pořádně uleví, protože se zbavíme rýpání ze strany našich rodičů. Můžeš mi dneska odpovědět, Alise? Vezmeš si mě?“

Odmlčel se. Alise vůbec nedokázala najít dech k odpovědi na tak ostudný návrh. Hest si zřejmě myslel, že váhá. Zopakoval tedy to, co by jiné ženě asi připadalo jako ta nejhrubší urážka. Pro Alise to však bylo jen potvrzení jejich pozic. „Mám dojem, že lepší nabídku nedosta-